

אתגרת

בשבוע 1133 | ט"ו בשבט תשפ"ה, 13.02.25

בצלאל בורוכוב משחק ב'שנות
התשעים' וב'שבאבניקים' בלי
לוותר על קיום המצוות
עניין אישי, יוסף ארנפלד

מה עושה פרי יבש שמגיע
לדייט? יאיר יעקבי

אביגיל מייזליק עם עוגת מנגו
וקשיו מיוחדת לט"ו בשבט

צילום: מאיר אליפור

'נהי שינוצח' את האויב הוא מתי שמהובר לשורש"

המלחמה הנוכחית רק חיזקה אצל ענת כנפו, לשעבר חברת כנסת מטעם 'יש עתיד' ופעילה בתחום החינוך, את ההכרה שהזהות היהודית היא זו שתכריע את גורלו של העם בישראל. ברוח הזאת היא גם מנציחה עשרות נופלים תוך העצמת הערכים החיוביים שאפיינו את חייהם // צורית פניגשטיין

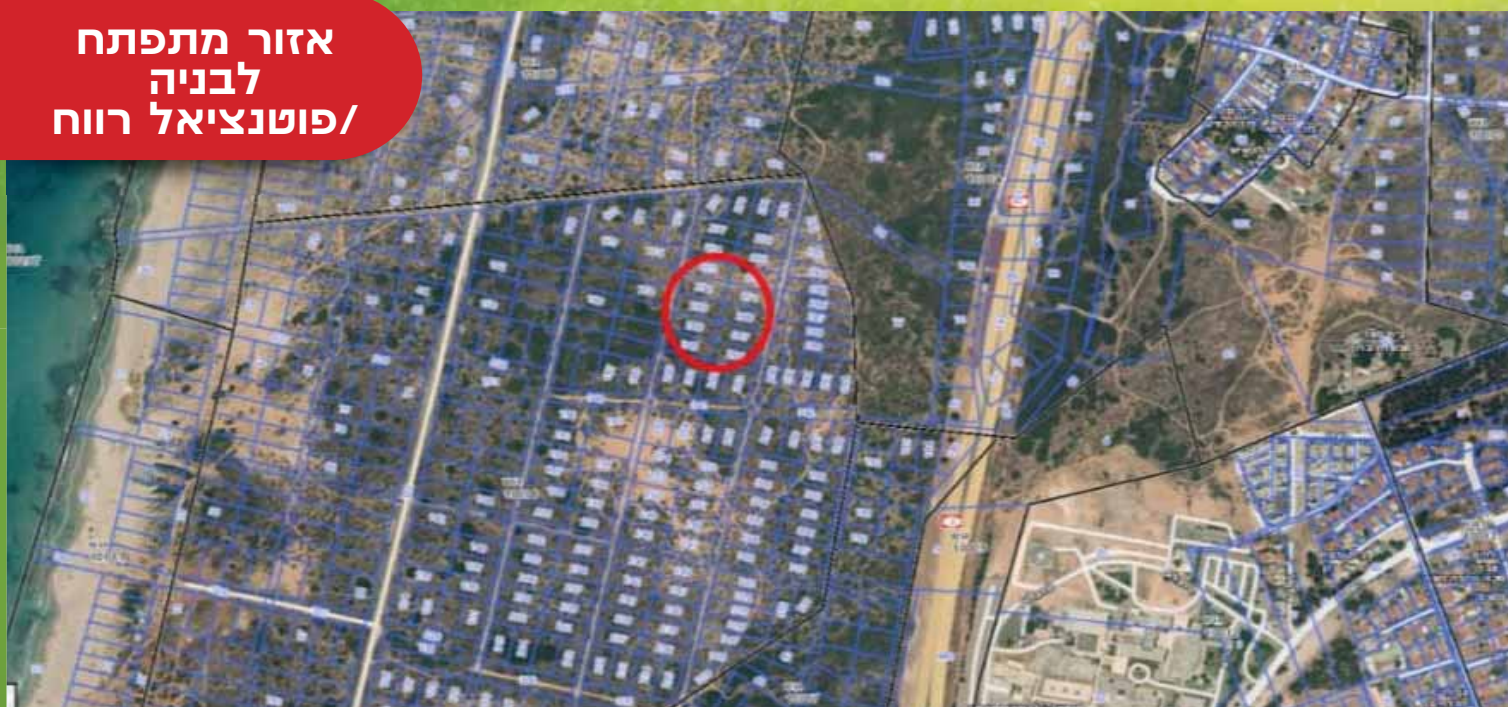
הראל שיווק

המתמחה באירגון קבוצות לרכישת נדל"ן

קניית קרקע ליד חוף הים בחדרה

אשדור

אזור מתפתח
לבניה
/ פוטנציאל רווח

700 מטר | 500 מטר | 900 מטר מצפון | 1100 מטר מדרום
מהים | מהמלונאות | פארק עם נחל | שכונת אולגה

מחיר 100 מטר
זכות לדירה:

360,000 ₪

מחיר 125 מטר זכות
לדירה גדולה:

440,000 ₪

הקרקע רשומה בטאבו על שם הרוכש

- הקרקע במרכז המתחם.
- יש דו"ח שמאי תקן 22
- נמצא בקירבה לבי"ח הילל יפה, לרכבת המהירה בין ת"א לחיפה ולקניון ענק הסמוך לכביש 2 והכניסה לחדרה.

יחידות
קרקעות
אחרונות
בעיסקה
זו

לפרטים: טל קוי 03-5321188

ניתן להירשם במייל: harelazarltd@gmail.com

לשליחת ווטסאפ: צפריר אליעזר הר 052-2529977

מרחב נשימה

לעבור את המסע הזה יחד

תכנית ייחודית מבית אשכולות לגברים ממשפחות הגבורה ממלחמת חרבות ברזל

הנופש מיועד
לאבות/אחים/סבים
שכולים בלבד

בואו לתת רגע לעצמכם
לנשום, להתחזק, להתאוורר
בפסק זמן מרענן בים המלח

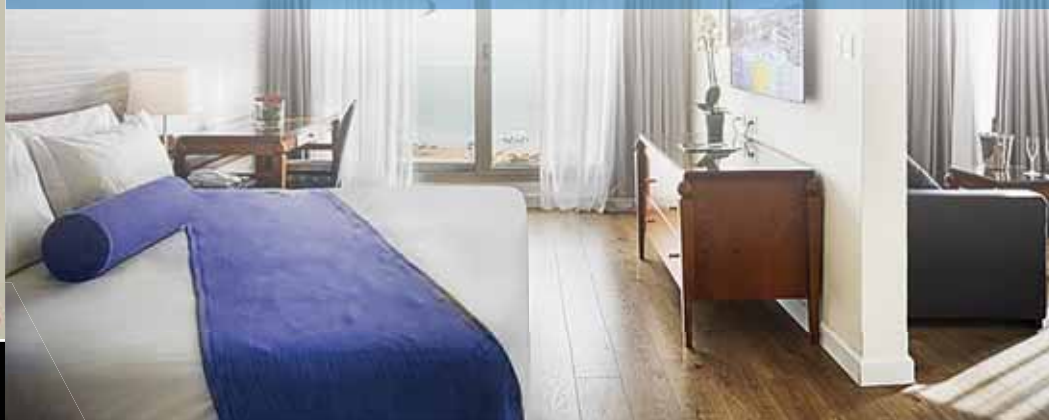

מופע של
אבו טבלה

תיאטרון
פלייבק

מופע שירים
וניגונים עם
ראובן טבול

במלון ENJOY ים המלח

שני-רביעי | י"ז-י"ט באדר תשפ"ה

17-19.3.25

יחיד בחדר של 3 - 900 ₪

יחיד בחדר זוגי - 995 ₪

יחיד בחדר - 1600 ₪

מחירים
מסובסדים
לפנסיון
מלא:

הסעות בתשלום מירושלים ומתל אביב בהרשמה מראש
מספר המשתתפים מוגבל

מגוון סדנאות איכותיות:
ליאור אנגלמן | טיפול באמנות
מוזיקה | טיול | פסיכודרמה
כתיבה | שוקולד | יצירה
סדנת קוקטיילים

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

שטיינברג צדק

אני מנסה להיכנס לראש של אלה שהפתעה אחזה בהם לנוכח המראה של החטופים ששוחררו

שקרה לנו והלכנו אחורה קצת, וגם אם עד היום, 54 שנים אחרי, אולי אנחנו קצת מבוהלים, זה לא משנה. הקומה הזאת כבר נבנתה".

5 הבנתם? הנביאים ניבאו לנו, כבר לפני אלפי שנים, את שיבת ציון ואת הגאולה השלמה, את העתיד הטוב שצפוי לעם ישראל. אבל עם ישראל שכח את זהותו. הוא ניסה להתכחש אליה. הוא עדיין מנסה. חלקים ממנו נלחמים בצור ישראל וגואלו. אבל אז מה קורה? אתה יכול להתווכח עד מחר על אזכור שם שמייים במגילת העצמאות, או על תפילת נעילה בכיכר דיזנגוף, או על הקפות שניות בשמחת תורה (או על קיומה של ישיבת מעלה אליהו בתל אביב שמצמיחה תלמידים כמו אל"מ שטיינברג), אבל עד שאתה מתווכח, ונאבק - באה המציאות ומשתנה. שמה אותך במקום אחר לגמרי. ואז, כלשוננו של שטיינברג, "המציאות כופה עליך" התבוננות אחרת. היא מעלה אותך קומה, אם תרצה או לא.

ואם נמשיך את אותו רעיון: אתה יכול להרוס את גוש קטיף הפורח, לעקור את תושביו החיים והמתים, למסור אותו לאויב, אבל המציאות האלוקית "תכפה עליך" את התיקון. וגם אחר כך: אתה יכול לעשות פשיטות חוזרות ונשנות בעזה, להיכנס ולצאת, ולא להעז לדבר, או אפילו לחשוב, על כיבוש והשמדת הרוע, כי יש את האג, ויש את בג"ץ, ויש את הפצ"רית, ובכלל יש פרטנר - אבל נשיא ארצות הברית, שבניסיון נסיים חזר לבית הלבן נגד כל הסיכויים (ושבניסיון נסיים חי נגד כל הסיכויים), יכפה עליך לנצח עד הסוף. הוא זה שיגיד לך: כי אשר ראית את עזה היום - לא תוסיף לראותה עוד עד עולם.

6 חפשו ברשת את הסרטון של שטיינברג. לא מספיק לקרוא את התמליל. צריך לראות את הקצין הנחוש והעדין הזה. ומדובר בגיבור ישראל, כן? לא להתבלבל. אבל באיזו צניעות, באיזו מתיקות הוא מדבר. מתוקו העצני. "אני חושב שלהגיע להתבוננות הזאת זאת אחריות מאוד מאוד גדולה. זה אחד מהתפקידים שלנו, שלכם, של כל מי שנמצא פה", הוא אומר לתלמידי הישיבה, כשהרב קוק צופה על כל האירוע מהתמונה שתלויה מאחוריו על קיר חדר האוכל, "אני חושב שהיכולת שלנו להתבונן על המציאות בצורה מעמיקה ולראות באמת את הדברים בפרספקטיבה של נצח היא יכולת שצריך לרכוש. יכולת שצריך לעבוד עליה קשה. היא לא באה באופן טבעי. ואני מקנא בכם. מקנא בכם על הזכות. על השנים שאתה יושבים בישיבה. וברוך ה' פה בישיבה יושבים הרבה שנים... אני לא רק מקנא בכם, אני גם אומר לכם - איש צבא אומר לכם את זה, בסדר? - אל תמהרו. הכול בסדר. הצבא לא בורח לשום מקום. ואני באמת חושב שעם ישראל זקוק לאנשים האלה שגם כשהם יוצאים החוצה כל אחד למקומו, כל אחד לשליחותו - וזה לא משנה אם זה צבא או מקום אחר - הוא יוצא עם המטען הזה שאתם מקבלים פה במקום המאוד מיוחד הזה, ועם ישראל מרוויח מזה הרבה הרבה יותר, ולכן חזקו ואמצו. וסבלנות".

7 שטיינברג צדק. ומדהים כמה התקדמנו מאז. לא רק מאז 48' ומאז 67'. זה פשוט. אלא אפילו כמה התקדמנו מאז שראיתי לראשונה את הסרטון הזה בימים הראשונים של המלחמה. אנחנו כל הזמן עולים קומה. בעל כורחנו.

ובתקופה האחרונה זה קורה בקצב מטורף. משק כנפי ההיסטוריה הפך כמעט למחריש אוזניים. לא פלא שהסטרא אחרא - במערכת המשפט, באקדמיה וכמובן בתקשורת - נלחם בכוחותיו האחרונים בכל מה שמאיים עליו. כל מה שקשור לארץ ישראל, עם ישראל ותורת ישראל.

אבל זה לא יעזור. אנחנו מתקדמים. כל הזמן. נתפלל רק שההנהגה שלנו - כן, כולל בנימין נתניהו, ואולי בעיקר בנימין נתניהו - לא תיכנע ללחצים מבית ומחוץ, ולא תחמיץ חלילה את גודל השעה. שהקרבן הכבד של יהונתן שטיינברג הי"ד ושל כל השמות שהותרו לפרסום אחריו לא יהיה לשווא. נכון שעם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה, אבל דוגל בן פרד טראמפ, תורה לאיל, הוא לא מעם הנצח. אם יש משהו שהוא מפחד ממנו - זאת דרך ארוכה. אז תחזיקו חזק והדקו את החגורות. הכול מתקדם פה מהר-מהר. בעזרת צור ישראל. וגואלו. ●

המתנחלים המשיחיים האלה מנווה דקלים ומנצרים ומכפר דרום שתמיד הורסים הכול, ועכשיו מתנגדים למהלך של אריק שרון שיהפוך את עזה לסינגפור של המזרח התיכון.

3 ומכאן במעבר חד לטראמפ: ימים ספורים אחרי השבעה באוקטובר נחשפתי להקלטת השיחה של מפקד חטיבת הנחל, אל"מ יהונתן שטיינברג הי"ד. היא נתנה לי הרבה תקווה ונחמה בתוך הטראומה הגדולה, ובעיקר נתנה פשר לאירועים הבלתי נתפסים. ציטטתי חלקים נרחבים ממנה באחד הטורים הראשונים שפרסמתי כאן בתחילת המלחמה. מאז, אחת לכמה זמן, בהתאם להתפתחויות האלוקיות (והיו לא מעט כאלה), אני נזכר בשיחה ההיא. אבל השבוע, אחרי כל מה שאנחנו עוברים עם טראמפ, הרגשתי צורך לא להסתפק ביוכרן המעורפל של הרושם הגדול שהותירה בי השיחה הזאת בשעתו, אלא ממש לחזור להקשיב לה, מילה במילה.

יהונתן שטיינברג היה השם הראשון שהותר לפרסום במוצאי שמחת תורה. ממש הראשון. בן 42, בוגר ישיבת מעלה אליהו בתל אביב, אב לשישה, שיצא מביתו בקיבוץ שומריה כדי להילחם עם פקודיו. בדרכו לעוטף הוא נתקל במחבלים, נלחם בהם לבדו ונהרג בקרב. זאת לא הפעם הראשונה שהוא נלחם בקרב פנים אל פנים. במהלך מבצע שומר החומות, הוא נלחם בקרב עם חמושים סמוך לכיכר איו"ש ברמאללה. הפעם זה נגמר אחרת.

שנתיים וחצי לפני שנפל, ביום ירושלים תשפ"א, מסר אל"מ שטיינברג שיחה לתלמידי ישיבת בית אל. הוא היה אז מפקד חטיבת בנימין, שמשנות ה-80 אחראית על גזרת רמאללה ובשנים האחרונות קיבלה גם את האחריות על עוטף ירושלים. ושימו לב איך הציג המח"ט את הגזרה של החטיבה שלו: "בעבר זכינו להגן על בירת ישראל הראשונה בלבד, שילה, שבה היה המשכן במשך 369 שנה, ולשם היו נושאים כולם את עיניהם. והיום חטיבת בנימין זוכה להגן גם על בירת ישראל הנצחית, ואנחנו שמחים וגאים על הזכות שלנו".

4 ניכר שאלה לא מיילים גבוהות שאומר הקצין הבכיר לרגל היום והמעמד. מיילים של יום ירושלים. לא. הוא חי בתודעת יום ירושלים כל השנה. וכאן הוא הגיע לנקודה עצמה: 19 שנה לפני מלחמת ששת הימים התנהל ויכוח, ויכוח איתנים, האם יוזכר שם ה' במגילת העצמאות. הרב מימון, שהתעקש להכניס את שם ה' לתוך המגילה, עמד בוויכוח גדול מאוד אל מול המתנגדים. ובסוג של איוושהי פשרה, קיבלו את ההחלטה להכניס את המילים 'צור ישראל' - אבל בלי המילה 'וגואלו'. מי שרוצה יפרש את זה 'צור ישראל' במובן של צור, אכן, בבחינת כוחי ועוצם ידי, ומי שירצה יפרש את המילים 'צור ישראל' במשמעות של הקדוש ברוך הוא. לראות באמת את יד ה' בסיפור הזה. וכך הפסקה האחרונה במגילת העצמאות נפתחת במילים 'מתוך ביטחון בצור ישראל הננו חותמים בחתימת ידנו לעדות'. בלי המילה 'וגואלו'. אבל כשאתה לומד את מה שקרה 19 שנה לאחר מכן, ואת כל מה שהתחולל באותה מלחמה, בששת הימים, ואתה מבין גם איפה מדינת ישראל הייתה מונחת, שלא הייתה שום כוונה להגיע לאן שהגענו, ולא הייתה שום תוכנית כזאת... אני חושב שאולי זה באמת הנס הגדול: במלחמת ששת הימים לא היה ויכוח האם להכניס פה את שם ה' - אלא המציאות כפתה עלינו את ההתבוננות הזאת של 'עין בעין יראו בשוב ה' ציון'. המציאות כפתה עלינו להסתכל במבט כזה. לא היה צריך להתווכח. וגם אם מיד אחר כך קצת נבהלנו ממה

1 בצהרי השבת שעברה, רגע לפני תפילת מנחה, הגיע אליי רב המלצרים הערבי הוותיק במלון הירושלמי שבו הייתי, שלף מכיס חליפתו פתק צהוב והתחיל להקריא בחגיגות, מתוך רשימה מסודרת בכתב יד, את שמות שלושת החטופים ששוחררו לפני כשעה. לא ידעתי מה לעשות. זה היה יום אחרי שכתבתי פה בטור על אגם ברגר ועל שמירת השבת שלה, ועל כך שתפקידנו, שומרי השבת, להתחזק לא רק בשמירת השבת, זה פשוט, אלא גם בשמירת תודעת שבת: לא לתת לחדשות ולעדכונים הדרמטיים להגיע איכשהו לבתי הכנסת ולשולחנות השבת שלנו. נו, אז עכשיו מה אני עושה עם רב המלצרים החביב הזה? סותם את האוזניים באצבעות? מתפלפל איתו בהלכות אמירה לנוכרי, שקובעות שגם לו אסור לעשות פעולות בשבת אם הן רק להנאת היהודי? נראה לי שהוא בקיא בהלכות האלה יותר ממני. וחוץ מזה, נראה לי שהוא נהנה מזה שהוא יודע מי שוחרר לפני כולם, יותר ממני. כלומר, ייתכן שהוא עשה את הפעולה נטו להנאתו, ואז אולי אין בכך בעיה הלכתית. לא יודע. טוב, לפחות הצלחתי להתאפק ולא להעביר את המידע ולא פגעתי בתודעת השבת של אחרים.

שעות ספורות אחר כך, במוצאי שבת, הבנתי שהוא נתן לי תמונה חלקית. הוא אומנם סיפר לי על שחרור החטופים, אבל לא עדכן בשיח הבלתי נתפס של התקשורת הישראלית, מחללת השבת והמסור, שמצאה בנתניהו את האשם למצב החטופים ולמראה שלהם. "שואת נתניהו", זה המושג החדש שנכנס לשיח על ידי אלו שמהנדסים אותו, בשעות שבהן הם שולטים בו בלעדית, כי רוב אנשי הימין שומרים את השבת. טוב, האמת שגם אם הנוכרי היה הולך לטוויטר, ומעתיק משם אל הפתק הצהוב שלו את הציצים שפורסמו בעקבות השחרור, ומקריא לי, כנראה שלא הייתי מאמין לו.

אבל כן, כשהם יורדים הם יורדים עד העפר. ובכל שפל, בכל שכבה גאולוגית, אני שואל את עצמי מחדש: האם זה אותנטי או ציני? האמת, אני כבר לא יודע איזו אפשרות חמורה יותר: האם התסריט שהכול פה מחושב ומתוכנן וממומן היטב, או העובדה שבאמת יש פה אנשים שלמראה יהודים שנראים ביום השחרור מעזה כמו ביום השחרור מאושוויץ - מאשימים לא את הנאצים ועוזריהם, אלא את מי שנלחם בהם. את ראש הממשלה נתניהו, את השרים בצלאל סמוטריץ' ואורית סטרוק. את השר עמיחי שיקלי. אפילו הורי חטופים שמנסים להשמיע קול קצת אחר.

2 הדבר שהכי בולט בשיח שקורא לנתניהו להיכנע לחמאס זה ה"עכשיו". אין עבר, אין עתיד. אין לשמאלן אלא מה שענינו ראוות. זה בלט מאוד בסיקור רגעי השחרור מעוררי האימה של החטופה ארבל יהוד. שחרור שבאופן נדיר לא התבצע בשבת קודש, וכך יכולתי לעקוב אחרי השידור החי. קשה היה לפספס איך כל יושבי האולפנים נדמו מההמון הרצחני שמקיף את ארבל. ממה אתם מופתעים, למען ה' מה התחדש לכם עכשיו? אתם לא יודעים שהאויב שלנו רוצה לרצוח אותנו? שכולנו ארבל יהוד מוקפים בשבעים זאבים? (יש אפילו משהו סמלי בשם המשפחה שלה, יהוד, ומורשת "איטבת אל יהוד"). אתם לא מבינים שהסיבה היחידה שההמון העזתי לא קרע אותה לגזרים בשידור חי מול כל העולם, היא רק בגלל אותם מחבלי חמאס רעולי פנים שהקיפו אותו ושמו על חייה, ושהסיבה היחידה שהם עשו זאת, היא בגלל ההבנה ברורה שזאת הדרך שלהם לשחרר אלפי רבי מרצחים מהכלא, שעוד ירצחו יהודים אחרים, ולכן כדאי להם להתאפק קצת? לדחוק סיפוקים. זה ממש מבחן המרשמו הפלשתיני.

אני באמת מנסה להיכנס לראש של אלה שתדהמה אחזה בהם לנוכח תמונות החטופים. השבוע ציינו באזכרה גדולה בשדרות 20 שנה לרצח אלה אבוקסיס הי"ד. אותה נערה שנהרגה מפגיעת קאסם, כשהגנה בגופה על אחיה הקטן, תמיר, בדרך לפעולה בבני עקיבא. האם כל אנשי ה"עכשיו" זוכרים את המקרה הזה מהעבר? האם הם בכלל שמעו עליו בזמן אמת? חבל שלא. חבל מאוד. אם לפני 20 שנה הייתם מזדעזעים ככה מנערה בת 17 שמשלמת בחייה מפגיעת רקטה שנורית מעזה, אז אולי אותם רוצחים מעזה לא היו מפתיעים אתכם ככה וטובחים ואונסים ומתעללים וחוטפים (ועכשיו מתברר שגם מרעיבים). אבל טוב, לפני 20 שנה, שבת תשס"ד, זה אומר רגע לפני ההתנתקות. מישוה עסק אז באויב הרצחני בעזה? הרי התקשורת נאבקה באותם ימים באויבי השלום,

עו"ש יותר טוב

פותרים חשבון בדיסקונט ומקבלים
10 שנים ללא עמלות עו"ש עיקריות
ודמי כרטיס אשראי

מענק
הצטרפות
עד 1,200 ₪

וגם

הלוואת
הצטרפות
עד 60 אלף ₪
בריבית 0.5% - P

וגם

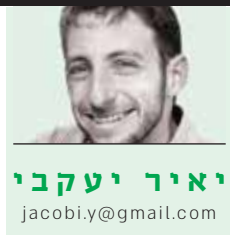
הלוואה ללא
ריבית
עד 30 אלף ₪

דיסקונט
רוצים אותך יותר

מחכים לכם
בסניפים!

למצטרפים חדשים החל מגיל 19. מענק עד 800 ₪ בשנה לפותחי חשבון יחיד בדיגיטל או עד 1,200 ₪ בשנה לפותחי חשבון משותף בסניף, המענק ישולם בפעילות חודשיות (סה"כ עד 10 פעימות), כפוף לתנאי הזכאות כמפורט באתר. תוקף המבצע עד 31.3.2025 או עד גמר המלאי. **הלוואת הצטרפות** עד פי 5 מגובה המשכורת ועד 60 אלף ₪ לתקופה של עד 36 חודשים, ריבית נומינלית 5.5% ריבית שנתית מתואמת 5.64% נכון לתאריך 01.01.25. זכאים להלוואה לקוחות חדשים עד 3 חודשים מיום פתיחת החשבון, ע"פ משכורת נטו הנכנסת לחשבון. תוקף הצטרפות הלוואה עד 31.03.26. **הלוואה ללא ריבית** למעבירי משכורת חודשית של 5,000 ₪ וחוב כרטיס אשראי בנקאי של 1,000 ₪ ומעלה לאורך כל תקופת ההלוואה. אי עמידה בפירעון ההלוואה או האשראי עלולה לגרור חיוב בריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל. כפוף לתנאים כמפורט באתר.

יאיר יעקובי
jacobi.y@gmail.com

תתייבשו לכם

מדריכה: ברוכים הבאים לקבוצת תמיכה לפירות יבשים, מי רוצה להתחיל?
תאנה: אני חושבת שמן הראוי שנתחיל איתי, אני משבעת המינים.
תמר: וואי, איך היא עפה...
תאנה: את רוצה, תמר? תתחילי את.
תמר: לא לא, את היחידה פה משבעת המינים.
תאנה: לא אמרתי את זה, פשוט את לא קופצת לי בראש כפרי משבעת המינים כי את לא בדיוק מוזכרת בפסוק.
תמר: לא מוזכרת, הא? אז הדבש ב"זית שמן ודבש" מאיפה מגיע?
תאנה: אנא עארף, מדבורה.
תמר: וואלה? לשיטתך דבורה היא אחד משבעת המינים? נאכל דבורה מיובשת בט"ו בשבט, זה מה שאת מציעה?
תאנה: תגיד, אני עשיתי לך משהו?
תמר: לא, מה פתאום, כנראה אני העלבתי את עצמי.
מדריכה: חברות, בואו לא נריב. תאנה, בבקשה תתחילי.
תאנה: אוקיי, אז אני תאנה ואני יבשה.
מדריכה: אנחנו אוהבים אותך, תאנה.
תאנה: זהו, שזה לא מרגיש ככה ובצדק. שמעי, אני לא באתי לפה כדי לייפות את המציאות. אני יבשה, מה זה יבשה. לא כיפית בכלל. בשבוע שעבר קיווי הציע לי לצאת איתו לדייט והוצאתי לו את כל החשק.
מדריכה: דייט?
תמר: הזמינו אותם אליי, כן, דייט זה תמר באנגלית, הבנת? אבל אני אשתוק, אני לא בשבעת המינים הרי.
תאנה: אני לא אמרתי שאת לא בשבעת המינים!
תמר: בסדר, אז אני משוגעת.
תאנה: גם את זה לא אמרתי!
תמר: מעניין, את לא אומרת שום דבר אבל לא מפסיקה לדבר.
מדריכה: אוקיי, אני רוצה רגע לחזור אלייך, תאנה.
תמר: כמובן.
מדריכה: תמר, אני מבקשת.
תמר: בסדר.
תאנה: בקיצור, כל הפירות יוצאים ואני אף פעם לא זורמת. אני פרי יבש.
מדריכה: מה את חושבת שיקרה אם תנסו לצאת פעם אחת עם החבר'ה?
תאנה: אני אשעמם את כולם למוות כי אני יבשה.
מדריכה: טוב, בואי נעשה סימולציה. נעמיד פנים שאני פרי במסיבה ואני נגיש לדבר איתך.
תאנה: אוקיי.
מדריכה: היי תאנה, אני אפרסמון, מה נשמע?
תאנה: שלום אפרסמון.
מדריכה: ספרי לי קצת על עצמך.
תאנה: טוב, אז אני תאנה אבל יש לי כל מיני שמות, למשל דבלה.
מדריכה: אהה.
תאנה: או קציעה או גרוגרת.
מדריכה: הבנתי.
תאנה: אפשר גם לקרוא לי גמז.
מדריכה: יופי.
תאנה: או נובלת.
מדריכה: הבנתי.

תאנה: אם את רוצה את יכולה לראות את הפגים שלי.
מדריכה: טוב, זה יספיק תאנה!
תאנה: עזבי, אני מזועזעת נו.
מדריכה: כן, אני מתחילה להבין את הבעיה. בואו נעבור למישהו אחר בינתיים.
צימוק: אני אשמח לדבר אם זה בסדר.
מדריכה: בטח צימוק, גם אתה משבעת המינים.
תמר: עוד אחד... אבל אני סותמת.
מדריכה: את רוצה לדבר, תמר?
תמר: לא לא, את מי אני מעניינת בכלל.
מדריכה: טוב, בבקשה צימוק.
צימוק: אז ככה, אני צימוק ואני לא פרי יבש כמו תאנה, אני פרי מיובש. לדעתי זה יותר גרוע.
מדריכה: למה אתה חושב ככה?
צימוק: הנה, בשבוע שעבר לדוגמה היה לי דייט על הפנים.
מדריכה: אה, היית אצל תמר.
צימוק: לא לא, הייתה לי פגישה יעני. החבר'ה שלי מכרם ביבנה שידכו לי פסיפלורה.
מדריכה: ומה היה בפגישה?
צימוק: הגברת לא הגיעה. ייבשה אותי. אז אני פרי מיובש.
מדריכה: הבנתי.
צימוק: לדעתי היא הגיעה, ראתה אותי מהחלון של הבית קפה והחליטה שלא מתאים לה הפרצוף המעוך שלי.
מדריכה: אני דווקא חושבת שיש לך פרצוף מקסים.
צימוק: וואלה, ומה את עושה הערב?
מדריכה: אה, יש לי... חוג פיסול בגז.
צימוק: הנה בבקשה, פרי מיובש. באמת פלא שהגעתי לכאן.
מדריכה: אולי כדאי שנעבור הלאה, תמר?
תמר: נו, בשעה טובה.
אגוז: היי חבר'ה, סליחה על האיחור.
תמר: לא זה לא אמיתי.
מדריכה: מה אתה עושה פה, אגוז? אתה לא מיובש.
תמר: הוא גם לא פרי.
אגוז: האמת שמבחינה בוטנית אני פרי.
תמר: מבחינה ביולוגית אתה קרצייה.
מדריכה: לא יפה, תמר.
אגוז: לא, זה דווקא מעולה, אני באתי שתתייבשו אותי.
מדריכה: מה?
אגוז: לא נעים שאני חלק מהמאכלים של ט"ו בשבט אבל אני לא מיובש, אז באתי שתתייבשו אותי.
תאנה: אתה לא טעים.
אגוז: נכון, נכון, מצוין.
תמר: אף אחד לא באמת אוהב אותך.
אגוז: יופי, תתייבשו אותי.
צימוק: אני אשמח שתהיה חבר שלי.
אגוז: אל תגזים.
צימוק: ידעתי.
מדריכה: טוב, אז עכשיו נעבור לתמר. נשמח לשמוע ממך על החוויות שלך כפרי מיובש.
תמר: אז ככה, אני תמר מסוג מג'הול. ההורים מרוקאים - מדריכה: איי, בדיוק נגמר לנו הזמן.
תמר: ברור. ●

אוקיי חמאס, אתם מפסיקים להחזיר חטופים, אז אנחנו נמשיך להעביר לכם סיוע אבל שתדעו שאנחנו כבר לא עושים את זה בכיף ובאהבה

אתמול אשתי ואני רבנו לגבי האם נכון שאסור ללכת לישון בריב, אז היא נשארה ערה כל הלילה ואני ישנתי כמו מלך

אגב, אני הייתי נגד ההתנתקות כי חששתי שזה תקדים מסוכן שעלול להביא יום אחד להגירה בכוח של אוכלוסיות אחרות, למשל ערבים

אשתי שאלה אותי מה קניתי לה לוולנטיינס אז אמרתי לה שזה חג של גויים אז היא שאלה אותי מה קניתי לה לט"ו באב ונשארו בצריך עיון

שרות יחד לשובם

שלישי | כ' בשבט | 18.02 | כיכר החטופים ת"א

19:00 מעגלי שיח עם משפחות החטופים

20:00 שרות יחד לשובם

ליעד אלון

נינט טייב

- ביחד עד להשבת אחרון החטופים -

מטה המשפחות להחזרת
החטופים והנעדרים

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

מה עושים עם הג'ינג'י

מה עומד לקרות אחרי השבעתו של יצחק עמית? עוד מאותו הדבר: צווי מניעה, פסילת חוקים וצו מעצר בין־לאומי נגד טראמפ

והנה בא האיש הנורא הזה, ומראה שכל אזור יכול להצביע בעד מדיניות ימנית בלי שבית המשפט יפסול אותה! נורא!
קפלניסטית בכירה: אח, איפה הימים היפים של ביידן...
קלדנית: ביידן לא היה סנייל?
שופט: קצת כבוד, בכל זאת, מדובר בנשיא ארצות הברית!
נסיך: תמחקי את זה.
קלדנית: מוחקת.

צילום: חיים גולדברג פלאש 90

בואו נוציא את הג'ינג'ים מחוץ לחוק, חוץ מאליעד שרגא. יושב ראש התנועה לאיכות השלטון, אליעד שרגא

"לא זו אף זו, בית המשפט אוסר על מדינת ישראל ו/או מי מטעמה לשנע ו/או לשגע ו/או לשכנע כל אדם שאינו זכאי לחוק השבות, למעט הפושע הנמלט דונלד טראמפ שאותו יש לשנע למעצר עם שפי פז. כמו כן, בית המשפט פוסל את עצתו המגונה של יתרו, הגוי הזה, שהסית למנות שרי אלפים, שרי מאות, שרי חמישים ושרי עשרות"

רק במקרה נקבע טקס הכרתו החגיגי של נסיך בית המשפט העליון ליום חמישי, 13 בפברואר. רק במקרה 13 בפברואר חל השנה בט"ו בשבט. ובמקרה, ממש במקרה, ט"ו בשבט הוא גם יום חגה של הכנסת, שהתכנסה לראשונה בט"ו בשבט תש"ט, 1949. וזה לא שבית המשפט העליון רוצה להשבית את שמחת החג של הכנסת. או את הכנסת. רק במקרה יצא ככה, כמו משכנו המגלומני של בית המשפט העליון שנבנה גבוה־גבוה מעל שכונת נחלאות, מעל הכנסת, מעל קריית הממשלה, אפילו טיפ־טיפי מעל הסינמה סיטי. אבל רק במקרה, זה לא שיש פה איזו אמירה מתנשאת או משהו.

בכל אופן, מיד לאחר ההכתרה החגיגית (שממנה ייעדרו בהפגנות ראש הממשלה, יושב ראש הכנסת ושר המשפטים, או כמו שקוראים להם בבית המשפט: "פחחה, מי בכלל הזמין אותם") תיערך מן הסתם ישיבת חירום של מועצת ההצלה הלאומית, שתפקידה לדון בסכנות הנשקפות למדינה מפני מנהיגיה והדרכים לסכל אותם ואת הציבור שבחר בהם. במועצה חברים כמובן נסיך בית המשפט העליון, בכירי מהפכת קפלן, ראשי מערכת הביטחון, הפרקליטות ודובריה הנאמנים שמשום מה קוראים לעצמם עיתונאים. גם אני מתחזה לפעמים לעיתונאי, וכך השגתי שבילכם את פרוטוקול הישיבה שתתקיים לאחר ההכתרה, מילה במילה כפי שהמצאתי הרגע. אם כי אני חושש שבמצאיאות זה יהיה עוד יותר גרוע מהדמיון החולני שלי.

איפה הימים של ביידן

קפלניסטית בכירה: ברשותכם, אפתח כמובן בברכת חג שמח.
קלדנית: בהחלט, ט"ו בשבט שמח.
קפלניסטית בכירה: התכוונתי לולנטין. חג אהבה שמח לכולנו, ושנוזה למגר את הביביסטים האלה שאנחנו כל כך שונאים.
(מחיאיות כפיים)
קפלניסטית בכירה: גם ביום חגיגי זה לא נשכח את מטרנו העליונה, שהיא כמובן...
בכיר במערכת הביטחון: להחזיר את החטופים הביתה.
קפלניסטית בכירה: גם, קצת, אבל בעיקר להעיף מחיינו את ביבי ואת הממשלה המופרעת שלו. השאלה היא מה עושים עם החבר שלו, הדיקטטור הבזוי הזה שתפס את השלטון באמריקה.
קלדנית: אם אפשר קצת כבוד, בכל זאת מדובר בנשיא ארצות הברית, מנהיג המעצמה החזקה בעולם.
קפלניסטית בכירה: המעצמה החזקה היא אנחנו, והבנדיט הזה - ואני לא מתכוונת כרגע לביבי - העז להגיד השבוע שהחטופים המשוחררים מזכירים לו ניצולי שואה!

בכיר במערכת הביטחון: רגע... גם אנחנו אמרנו את זה.
קפלניסטית בכירה: בדיוק, רק לנו מותר להשתמש בשואה כדי להשוות יריבים פוליטיים לאתם יודעים מי.
בכירה בפרקליטות: שלא לדבר על הרעיון המזעזע שלו להזיז את הערבים מעזה.

שופט: באמת נורא. הוא לא יודע שרק יהודים מותר לגרש? יושב ראש האגודה לזכויות מחריבי ישראל: אל דאגה, אנחנו עובדים על עתירה שתאסור על המדינה לשנע כל מי שאינו זכאי לאזרחות על פי חוק השבות.

שופט: ואנחנו כמובן נקבל את העתירה.
נסיך בית המשפט העליון: ונבטל את חוק השבות. הבעיה היא שטראמפ - אפשר לסובב רעשנים כשאומרים את השם שלו, זה בסדר - הטראמפ הזה מוביל באמריקה גל עכור של הסתה נגד אנשים כמונו... קלדנית: כאילו מה, אנשים שמקבלים מהמדינה המון כסף כדי לכפות את דעתם על העם?

נסיך: תמחקי את זה מהפרוטוקול.
קלדנית: סליחה. מוחקת.

נסיך: במשך שנים רבות אנחנו מספרים לציבור הנבער שבית המשפט הוא מגן החלשים, אביר הדמוקרטיה, המחסום האחרון בפני מזימתה הוודנית של הממשלה להוציא אל מחוץ לחוק את הג'ינג'ים.

צו מניעה נגד יתרו

בכיר במערכת הביטחון: תכל'ס, מה עושים עם הג'ינג'י?
בכירה בפרקליטות: מי, אליעד שרגא?
בכיר במערכת הביטחון: חס וחלילה, אני מתכוון לטראמפ.
שופט: יש לי רעיון. בואו נוציא את הג'ינג'ים אל מחוץ לחוק.
בכירה בפרקליטות: ומה עם אליעד שרגא?
שופט: חוץ מאליעד שרגא.
היועצת המשפטית לממשלה: רעיון מצוין. אבל מה נעשה אם הממשלה תחוקק חוק יסוד שאוסר לפגוע בג'ינג'ים?
שופט: אז נפסול את החוק. אחרי הכול, בשביל מה אנחנו פה?
קלדנית: לא בשביל להגן על הג'ינג'ים?
נסיך: תמחקי.
קלדנית: מוחקת.
שופט: רגע, ואם הוא יצבע את השיער?
בכירה בפרקליטות: מי?
שופט: הג'ינג'י.
קפלניסטית בכירה: בזמן האחרון הוא ממילא הפסיק לצבוע וכולם רואים שיש לו שיער לבן. לא כמו השיער הכהה והשופע של הוד מעלתו, נסיך בית המשפט העליון...
נסיך: יפה, תוסיפי לעצמך עוד שלושה אחוזים לפנסיה.
שופט: אז מה נעשה?
בכירה בפרקליטות: עם הפנסיה?
שופט: עם השיער.
נסיך: לך אין מה לעשות, לעולם לא תגיע לרמת התלתלים המושלמים שלי.

שופט: אני מתכוון, מה נעשה עם זה שטראמפ כבר לא ג'ינג'י.
בכיר בשב"כ: מה הבעיה? נעצור אותו.
נציג המשטרה: באיזו עילה?
יועמ"שית: בעילה שהוא כבר לא ג'ינג'י.
בכיר בשב"כ: ממתי אנחנו צריכים עילה כדי לעצור מישהו?
בכיר במערכת הביטחון: כן, אבל מדובר בנשיא ארצות הברית.
בכיר בשב"כ: נו, אז?
נסיך: יפה, אני אוהב את אופן החשיבה שלכם. להלן החלטתי.
קלדנית: כותבת.

נסיך: בית המשפט הנכבד פוסל בזאת את כוונתה של הממשלה להוציא אל מחוץ לחוק את הג'ינג'ים או לאסור על הוצאתם מחוץ לחוק, בכל מקרה אנחנו פוסלים את הממשלה. כמו כן, אני מורה למשטרה להוציא מיידית צו מעצר בין־לאומי נגד נשיא ארצות הברית. נציג המשטרה: איזו אשמה לכתוב בצו?

נסיך: ביביזם. לא זו אף זו, בית המשפט אוסר על מדינת ישראל ו/או מי מטעמה לשנע ו/או לשגע ו/או לשכנע כל אדם שאינו זכאי לחוק השבות, למעט הפושע הנמלט דונלד טראמפ שאותו יש לשנע למעצר עם שפי פז. כמו כן, בית המשפט פוסל את עצתו המגונה של יתרו, הגוי הזה, שהסית למנות שרי אלפים, שרי מאות, שרי חמישים ושרי עשרות.

קלדנית: מה הבעיה בזה?
נסיך: בדמוקרטיה אין סמכויות לשרים.
קלדנית: ולכנסת?
נסיך: מי?
קלדנית: מוחקת. ●

שרים יחד לשובם

ירושלים

חמישי | כ"ג בשבט | 20.02 | כיכר ספרא, ירושלים

עדי גביסון

ישי ריבו

"תִּדְבֹק לְשׁוֹנֵי לַחֲכִי אִם לֹא אֶזְכְּרֵכִי"

19:00 מעגלי שיח עם משפחות החטופים

20:00 שרים יחד לשובם

- ביחד עד להשבת אחרון החטופים -

"החינוך והזהות זה השורש
וזה העתיד". ענת כנפו

מיטב המסורת

היא הכרישה חלה עם ליהיא לפיד, נאבקה למען הכנסת תוכני יהדות לבתי ספר ומנציחה את נופלי המלחמה באמצעות מעשיהם הטובים. בכל תחנות העשייה הציבורית של ענת כנפו, לשעבר חברת 'יש עתיד' ופעילה לקידום החינוך, ניצבת הזהות היהודית במרכז

צורית פניגשטיין // צילום: מאיר אליפור

להושיע אותנו מאויבינו". ענת מספרת גם על עמיחי ונינו, שנפל בקרבות בעוטף. "הוא היה ילד שקט, שלא שיתף את הוריו בעבודת המידות שלו. כשנפל מצאו בחדרו שקיות רבות של פתקים, בכל פתק הוא כתב ציווי לעצמו כיצד להשתפר. לדייק בעבודת המידות, בעבודה של בין אדם לחברו, בלימוד התורה, ברצינות, בענווה, במה לא. מאז פתחו ההורים כמה קבוצות ווטסאפ ואלפי אנשים מקבלים דרכן מדי יום את הפתק היומי מעמיחי. כשקוראים את הפתקים נשאר רק לייחל שמישהו מהם יהיה המנהיג שלנו. אדם כזה שמדקדק במידותיו, בעבודה עצמית, בענווה ובאהבת עם ישראל הוא השראה גדולה".

ולכנפו יש גם הצעה טריטוריאלית להנצחה: "הלוחמים שלנו הם אור גדול. תמורת כל חייל שנפל, ישראל הייתה צריכה לקחת שטח בצפון הרצועה".

העבודה בעמותה חשפה אותה למגזר הדתי-לאומי ולתרומתו במלחמה. "אני חושבת שהציבור הדתי-לאומי הם יפי הבלורית והכיפה החדשים", היא אומרת בהערכה, "גם אם הכיפה שקופה, סרוגה או שחורה. הציבור הזה לקח חלק משמעותי במחירי המלחמה הזאת, הרבה מעבר לחלקו באוכלוסייה. החיילים מהציבור הדתי-לאומי סחפו את כולם. כל החיילים, דתיים וחילונים, עירוניים ומתנחלים, כולם היו מאוחדים להשגת מטרות המלחמה בעוצמה. אני מייחלת שהרוח הזאת של האחדות וחדוות העשייה לטובת מטרות משותפת תוביל אותנו".

על תקן מזרחית המחמד

ענת כנפו, בת 62, נשואה לזאב ואם לארבעה בנים, גדלה בשכונת קטמון הישנה בירושלים. בת להורים ציוניים עולים ממרוקו, מיכאל ומרסל אסרף. אימה הרתה שש פעמים ואיבדה את התינוקות בשלב ההיריון או מעט אחריו. כשזכו לבסוף לשתי בנות בריאות, עדיין חיכו לבן זכר. בהיריון הבא הרופאים הזהירו את ההורים שזהו ההיריון האחרון, ועל אף הציפייה לבן זכר, נולדה ענת. הנסיבות

יתי המומה לגלות את המנהיגות, אהבת העם והארץ של החיילים שנפלו. הם חיים את הערכים ונפלו למענם. הם מאירים כמו כוכבים, חסרים אנשים כמוהם בהנהגה. הכאב של המשפחות השפיע עליי מאוד, ולאחרונה עברתי צנתור. לקחתי ללב, זה הכביד עליי", משתפת ענת כנפו, אשת עסקים, פעילה חברתית לשינוי בחינוך וחברת כנסת לשעבר בסיעת 'יש עתיד'. כבר שנים היא פועלת לקדם את תחום החינוך והזהות היהודית, "החינוך והזהות זה השורש וזה העתיד". המלחמה הביאה אותה לנהל פרויקט הנצחה ייחודי שמשלב את כל אלו.

כמי שהעשייה והשליחות מלוות אותה מגיל צעיר, גם המלחמה הנוכחית שאבה את כנפו לעשייה. בעקבות פנייה של עורך הדין יצחק מירון, החלה כנפו לנהל עמותה להנצחת חיילים בשם 'למלא את החלל'. "הקמנו אתר מדהים שמאפשר לחפש מעשים שעשו הנופלים בחייהם וערכים שלהם, ולהמשיך את דרכם ועשייתם כדי שזכור, נכיר ולא נשכח. זו נחמה למשפחות, ואנחנו חייבים להכיר את מי שהקריב את החיים שלו למעננו ולהמשיך את דרכם. נפגשתי עם המון משפחות ויצרנו שיתופי פעולה עם מערכת החינוך ועם רשתות חינוך שמיישמות את הרעיון".

במסגרת הפרויקט הונצחו 487 חללים בדפי הנצחה. ענת לא מסתירה את התרגשותה כשהיא מספרת על החללים שהנציחה. כשאני שואלת אותה על סיפור שנגע בה, היא מספרת: "הייתה חיילת בשם אושר שמחה ברזילי. בחורה שכשמה כן היא, מלאת עשייה והצלחה, אור ושמחה. מפיצה סביבה טוב בכל מקום שהייתה בו, למרות גילה הצעיר. בין השאר התנדבה במד"א. היא נהרגה ב-7.10. במוצב נחל עוז. במסגרת 'למלא את החלל' ישנו בחור שהחליט למלא את מקומה ולהמשיך את דרכה בהתנדבות במד"א. לפני כל אירוע מציל חיים שהוא יוצא אליו, הוא מסתכל לשמיים ואומר: 'אושר, זה בשבילך, במקומך!', מספרת ענת בעיניים לחות. "המזים מרגש אותי מאוד. הוא ראוי, וגם נותן טיפונת נחמה למשפחות. ככל שהפרויקט יימשך וחלף כל מתנדב מד"א שנפל יהיו כמה מתנדבים, שירת החיים שלהם תמשיך ותתעצם. זה המעט שנוכל לעשות למען החברה המדהימים האלה, שלא היססו לרגע והלכו

"לו הייתי שם כשליפיד חבר לעבאס, הייתי פורשת מהכנסת". כנפו עם יאיר לפיד

מי-25 שנים.
ב-2003 עבדה כמנהלנית בתיכון לילדים מחוננים, שם פגשה שוב את הפער הגדול בין החינוך המערכתי לחינוך הפרטי. "שם התחיל אצלי החיידק של הגשמה ציבורית בחינוך, משום ששוב למדתי עד כמה הקשבה, הכוונה ותחושת שליחות חשובה לצעירים. אני זכיתי לחינוך פרטי, ראיתי גם את החינוך המצוין בבית הספר למחוננים, ונוכרתי בנערים שלא יודעים קרוא וכתוב בצבא בגיל 18 פשוט כי לא הייתה להם סביבה מתאימה. חשבתי שמגיע לכל ילד חינוך איכותי, גם אם ההורים שלו לא יודעים לדחוף וגם אם הם בעצמם כורעים תחת נטל החיים. יש לנו פוטנציאל גבוה, 25 אחוזים מזוכי פרס נובל הם יהודים, אז איך ייתכן שאומת הסטרט'אפ לא תשקיע בחינוך?" היא תוהה.
בתחילת דרכה התגוררה משפחת כנפו בשכונת מלחה הירושלמית, שם החלה לצמוח גם פעילותה הציבורית של ענת בתחום החינוך. תחילה הייתה נציגת ועד ההורים בבית ספרם של ילדיה, והובילה מאבק לבניית בית הספר בשכונה. בהמשך מונתה לדוברת ארגון ההורים הארצי, שם נחשפה ביתר שאת לחולאי המערכת. "קיבלתי פניות מהורים מכל הארץ וגיליתי דברים נוראים, בעיות אקלים חינוכי וחברתי בבתי הספר כמו אלכוהול ופגיעות מיניות. גם בנושא הערכים, הורים התלוננו שביט הספר משמש בייביסיטר גרוע. החלטתי להשלים תואר בחינוך ולהפחיל שרולים".

הרזומה הציבורי והתקשורתי שצברה במאבקיה כנציגת ההורים הביא לפתחה הצעה לרוץ ברשימה לרשות המקומית בהר אדר. "סירבתי בהתחלה כי ראיתי בעצמי פעילה חברתית, לא פוליטיקאית. הייתי מוכנה לעזור, לכתוב חזון, לעזור בקמפינים ולהכניס תוכן, אבל להישאר מאחור. לא ראיתי את עצמי בקדמת הבמה".
אלא שהנסיבות התגלגלו, והיא מצאה את עצמה אחרי מערכת הבחירות בראש רשימה שזכתה לארבעה מתוך תשעה מנדטים במועצה. "במועצה הייתה לי גישה למסמכים, הייתי קרובה לתושבים. נהניתי מחידושות העשייה ומיכולת ההשפעה. זה הצד היפה של הפוליטיקה - אפשר להשפיע לטובה על חיייהם של כל התושבים".

באותה תקופה פנו אל ענת מ"ש עתיד' ומימינה. "הם חיפשו מנהיגים מקומיים שיכולים לתת להם גיבוי מפלגתי ולחזק

"שאלת השאלות היא שאלת הזהות היהודית, הם טשטשו את הזהות. בעיניהם כל מאמין נהיה משיחי וכל אחד שפועם בו לב יהודי לאומי נהיה לאומני, וכל רצון ללמוד יהדות הוא הדתה. אנחנו בעיצומו של מאבק תרבות שמחדד לנו את הזהות. זה תהליך חשוב. לדעת, האותנטיות תמיד מנצחת. אי אפשר להיות עם יהודי בארץ ישראל בלי להיות מחובר ליהדות"

רפול. ענת, שהתחנכה בחינוך פרטי יוקרתי באקדמיה למוזיקה, נחשפה לפער בכאב עצום. "הגיעו לצבא נערים שלא ידעו קרוא וכתוב". היא עשתה ככל יכולתה כדי לקדם אותם, ושם גם נבטה אצלה התובנה על הלקות המערכתית בתחום החינוך, שיוצרת פער בלתי נתפס. "את האשמה יש להטיל על המערכת ולא על הילדים והמשפחות", היא אומרת בנחרצות. "פגשתי במהלך שירותי הצבאי נערים מכל מקום בארץ: מההר, מהעמק, מהעיר ומהכפר, דתיים וחילוניים שרק היו זקוקים להכוונה, למערכת שתשים אותם במרכז ותעניק להם את הכלים להצלחה", היא אומרת.

אחרי הצבא עבדה במלונאות. "בגיל 20 הייתי יושבת ראש ועד העובדים וחשבת שכר במלון רמדה רנסנס בירושלים. במקביל לעבודה, למדתי מינהל בתי מלון בלימודי חוץ של הטכניון". כשהייתה בת 24 נישאה לבעלה זאב כנפו, שמכהן כמנהל טכנולוגיות ראשי, CTO, במשרד המשפטים, יותר

אמא שלי לימדה אותי להתפלל ולבקש קודם כול על עם ישראל ובתוכם אני. כך אני מבקשת עד היום".
אביה עלה לארץ ממרוקו בשנת 1946, על אף הקושי לנטוש מאחור את אימו האלמנה והחולה ואת אחיו. נחישותו לעלות לארץ ישראל נבעה הן מתודעת השליחות שפיעמה בו - "מבחינתו, אם יש משימה לאומית הוא בפנים", והן בעקבות חלום פלאי. "הוא עלה בעקבות חלום שחלם על דוד המלך, שלקח אותו על סוס והראה לו את ארץ ישראל, וגם את בית הכנסת הרמב"ן בעיר העתיקה. כששחררנו את ירושלים, הוא הלך לראות את בית הכנסת שהכיר במדויק מהחלום". הוא הגיע לקיבוץ בית השיטה עם גרעין עולים מצפון אפריקה, ובהמשך עזר לבני משפחתו לעלות ולהסתדר בארץ. הוריה של כנפו, שגרו באותו רחוב בעיר פאס, נפגשו והתחתנו בארץ.

בתור פעיל בית"ר במרוקו, כשעלה לארץ פנו אליו בחשאי להצטרף לפעולה נגד ארגון ההגנה. "אבא הזדעזע ואמר: 'לא באתי לארץ ישראל כדי להילחם באחים שלי'. הוא היה נאמן להנהגה הציונית בארץ ישראל, שהייתה שמאל, ואולי גודל השעה גרם לו להיות סלחן לקשיים והוא תמיד חיפש אחדות וחיבורים. הוא נאבק על זכויות המזרחים שנוצחו במחנות עולים ובמעברות. כעובד בשירות התעסוקה הוא לקח ללב את המצוקה והתאמץ, אפילו כשהיה חולה, כדי שכל אחד יקבל הזדמנות להתפרנס".

ההשתלבות בקיבוץ אילצה את האב לשנות גם את המנטליות הדתית שהורגל בה במרוקו: "לקראת שבת הוא התארגן, התקלח, לבש את חליפת הפשתן הלבנה ואחסן את הסיגריות בצ'מידן. כשהוציא את הראש מהאוהל, ראה שכולם ממשיכים לעשן ולא ממהרים להתקלח. אז הוא הוריד את החליפה, לגלג אותה, הכניס לצ'מידן והחליט לנסות להשתלב. הוא הבין שלא יהיה לו מגיף וקבלת שבת". אולם בבית שהקים, לא ויתר האב על היהדות הנוכחת: "אצלי בבית שמרו על הפרדה בין בשר לחלב ולא בישלו בשבת, אבל כן נסענו לפיקניק בשבת. הייתה אמונה מאוד חזקה וחיבור למקובלים ולשרשים. ינקתי בבית אהבה וחיבור לארץ ישראל, לעם ישראל ולקדוש ברוך הוא".

לנסוף עזב האב את הקיבוץ לטובת עבודת כפיים בבניין הארץ, וכך הגיע למפעלי ים המלח, ובהמשך לירושלים. ב-1948 נפצע בסדום במארב נגד הירדנים, ב-1968 נפצע ממכונית תופת במחנה יהודה, "ותמיד היה אסיר תודה על הזכות לחיות ולהיפצע בשביל ארץ ישראל".

בית הספר הוא בייביסיטר גרוע

בבית הזה, עם הורים שמחוברים למסורת ונחושים לעבוד קשה ולהצליח תוך מבט אל צורכי הכלל, גדלה כנפו. עוד לפני שנכנסה לתיכון, החלה לעבוד במלון הוילינגד במקביל ללימודים. "רציתי להרוויח כסף, להיות עצמאית".
בצבא שירתה כמפקדת של נערים בפרויקט

הללו, בין השאר, הובילו אותה למסלול החיים שבו בחרה.
"זיהיתי את אכזבתם של הוריי על כך שלא נולד להם בן, והתחושה הזאת הטביעה בי חותם עמוק. התמרדתי נגד זה מגיל אפס, תמיד הרגשתי שאני לא פחות טובה מבן. הרגשתי צורך להוכיח את עצמי, ולימים התברר שזה היה המנוע החזק שלי - להוכיח שאני שווה, שאני יכולה להוביל, לעשות ולהצטיין. גם כשאחי הצעיר נולד, זה לא שינה את הדרך שבה ראיתי את העולם - הצורך להצטיין, להוביל ולהיות משמעותית נשאר בי תמיד".
הייתה עוד סיבה למאמץ של ענת לשאוף גבוה. "כילדה, אבא נהג לומר לי שוב ושוב: 'אני מצפה ממך ליותר'". לימים, כשהיה ערש דווי, היא ואביה שוחחו על תפקידו בחייה: "אני חייבת לדבר איתך, אבא, אמרתי לו, 'על האופי שלי, החיים שלי, על הצורך המתמיד בנתינה, על כך שביתי תמיד פתוח לכול. אני חושבת שזה הרבה בגלל האופן שבו גדלתי'. אבא קטע אותי ואמר לי: 'מאז שאת קטנה זיהיתי בך יכולות, ראיתי למה את מסוגלת וחשבת שאם אתן לך דחיפה, את תהיי גרסה טובה יותר של עצמך. לכן תמיד הייתי אומר לך 'ממך אני מצפה ליותר'. ואת מילאת את זה בכל פעם, קומה אחר קומה'".

המושפט הזה ליווה אותה לאורך השנים, והפך למנוע שהניע אותה לשאוף גבוה, להגשים חלומות, להציב יעדים ולהצליח. "לא רק יעדים אישיים, אלא גם כאלה שנועדו לתרום לאחרים, לקדם ערכים חברתיים ולהשפיע לטובה על העולם".
ההורים של ענת היו שאפתניים, ואת הילדים שלחו לאקדמיה למוזיקה. ענת ניגנה בפסנתר ועשתה בגרות במוזיקה קלאסית. "היינו שני מרוקאים בכיתה, והאפליה אז הייתה בוטה וגלויה. הייתי על תקן מזרחית המחמד". הלימודים היקרים במוסד פרטי לא הרתיעו את ההורים. "היה להם קשה מאוד לשלם את שכר הלימוד, אבל לאמא שלי לא היו גבולות שאי אפשר לחצות. לא הייתה בשבילה תקרת זכוכית - היא זו שקבעה את התקרה".

כשכנפו צוללת להיסטוריה החלוצית של הוריה, מתברר שהאפליה העדתית שחוותה במוסד היוקרתי הייתה רק חוליה בשרשרת גילויי האפליה שחוו הוריה. אימה של ענת לא רכשה השכלה פורמלית עד גיל 50, אז למדה מנהל עסקים באוניברסיטה העברית. "אמא הייתה מבריקה במתמטיקה וקפצה שלוש כיתות באיליאנס שבמרוקו. היא הייתה אישה חכמה ושאפתנית שהאמינה בעצמה. קצת אחרי שעלתה לארץ, ניגשה למבחנים לשירות הציבורי והתקבלה לעבודה באגף החשב הכללי באוצר. שם היא ראתה איך אפשר להגיע לדירה והחליטה לקנות דירה לבד - בזמן הצנע, כשאנשים חיו באוהלים במעברות ולא היה להם מה לאכול. אמא שלי, רווקה צעירה, ממשכורת של עובדת מדינה, הצליחה לרכוש לעצמה דירה".

האם המשיכה להתקדם לתפקידים בכירים במשרד השיכון, ולאחר מכן בחברה לפיתוח מפעלי תיירות. כשהגיעה העת לפרוש, היא לקחה את פיצויי הפרישה והשקיעה אותם ברכישת קרקע לבניין בית ברחוב שמריהו ליון בירושלים, שבו גרו דמויות מפורסמות כמו מבקרת המדינה מרים בן פורת. "כשאמא ביררה עם אחד השכנים שם איך מגיעים לרכישת קרקע, הוא ענה לה: כאן לא גרים מרוקאים. היא ענתה לו: תסתכל עליי טוב, אני אהיה שכנה שלך ואגור מולך. וכך היה". על אף האפליה שחוו, ההורים הנחילו בבית ערכי ערבות הדדית ואכפתיות. "גדלתי על ישרה ותמימות.

במקרה הטוב תצילו חיים

במקרה העוד יותר טוב,

תזכו גם
ב-\$100,000

זה הזמן להציל חיים להשתתף בהגרלת פרס מציל חיים של 'עזר מציון', לתמוך בחולים ובמשפחות, להגדיל את המאגר הלאומי לתורמי מח עצם, ועל הדרך לזכות בפרסים מדהימים

רוכשים כרטיסים < מצילים חיים < זוכים בפרסים!

לרשימת הפרסים ולהשתתפות בהגרלה: ami.org.il *2236

את עצמם בשטח. אני האמנתי בתמימות ללפיד, ונמשכתי ל"יש עתיד" כי היא הייתה במרכז, דיברה על אחדות. אני זוכרת את המשפט: 80 אחוזים מהעם מסכימים על 80 אחוזים מהדברים, למה צריך להיות קיצוניים?"

היא התגיסה במלוא המרץ מתוך רצון להשפיע דרך המפלגה. "עשיתי המון חוגי בית, עבדתי קשה מאוד בשביל 'יש עתיד'. עזרתי להגיע ל-55 אחוזי הצבעה בשבילם בהר אדר כשהתאחדנו עם 'כחול לבן'". את ההישגים היא רצתה למנף למימוש חזון חינוכי שתקדם ב"יש עתיד" באמצעות הכנסת. "הייתי ראש מטה החינוך שלהם במשך שמונה שנים. כתבתי את החזון החינוכי יחד עם צוות היגוי שעשה עבודה יוצאת דופן. הצענו דרך לשנות את החינוך בישראל מהשורש, כך שחינוך טוב יגיע לכל בית. משם נולד גם חוק המועצה הלאומית לחינוך שכתבתי כשהייתי בכנסת, בשביל זה נכנסתי. שם הרגשתי הכי קרובה להגשמה. בהצעת החוק הצלחנו לשתף פעולה שמאל וימין".

מהו החזון החינוכי שביקשת לקדם?

"חינוך מצוין לכולם בחינם, מגיל לידה ועד תואר ראשון, כולל הכשרה לקריירה. זה מהפך שעשו אותו באנגליה, בסינגפור, בפינלנד ובעוד מדינות, זה אפשרי. מערכת החינוך בישראל זקוקה לשיפור ושינוי מהותיים בהרבה תחומים. נכון, יש גם תהליכים יפים שקורים, אבל במבחן התוצאה אנחנו מגרדים את התחתית בסרגל ההישגים של מדינות ה-OECD".

מי אשם בכך?

"המצב מורכב ומאתגר משום שהמערכת ריכוזית ובעייתית. ארגוני המורים הם הכוח הכי חזק במשולש הורים-מורים-תלמידים, ועל כתפיהם מונחת אחריות עצומה. לצערי, הם מתמקדים בעיקר במאבקים על תנאים למורים, תוך כדי שהם מחזיקים את המערכת כולה בגרון. במקום לקדם מורים צעירים ויוזמות חדשות, התגמול מתבסס על ותק ולא על כישורים והישגים. כך אין תמריץ לשיפור".

אז מה אפשר לעשות כדי לחולל שינוי?

"החזון שלנו הוא חוק שיבזר את ריכוז הכוח והתקציבים מהשלטון הארצי אל הרשות המקומית, תוך הקפדה על העברת כספים צבועים אך ורק לחינוך. הרעיון הוא ליצור מועצות חינוך אוזריות שבהן יושבים יחד מורים והורים, כשהכוח

הצרפני נמצא בידי ההורים - מה שיגרום לחינוך להשתפר כדי להיות אטרקטיבי יותר. השלטון המקומי הוכיח את עצמו לא רק במשבר הקורונה, אלא גם במשבר הביטחוני הנוכחי, כמי שידוע לנהל תקציבים ביעילות ובתבונה לטובת התושבים".

שיחות עם לפיד על הרב זקס

כנפו מעולם לא הסתירה את הפינה החמה שלה ליהדות, גם לא כשנכנסה לפוליטיקה. זה התחיל במייל ששלחה כנפו ליאיר לפיד, עוד לפני שפנה אליה. "כתבתי לו שרוב העם היהודי הוא לאומי ומאמין בה', ואם הוא רוצה להוביל את העם הזה אז שיחידד לעצמו את הערכים האלה. מנהיג העם היהודי צריך שיהדותו תהיה ברורה לו. עניינתי אותו וכך נוצר הקשר. היו לנו שיחות על אלוקים, קניית לו ספרים של הרב זקס, ציטטתי לו את רעיון המנהיגות המשרתת של זקס".

לאחר שחברה ל"יש עתיד", יומה כנפו אירועים ברוח יהודית. "עשיתי הפרשת חלה גדולה עם ליהיא לפיד, וכמאה נשים חילוניות ומסורתיות הגיעו לביתי בהר אדר לערב של קירוב לבבות. כשהפרשנו, נתתי לה לברך ואמרתי לה שזו עת רצון וזמן לתפילה. אמרתי לה שזו הזדמנות לבקש שבעלה יהיה ראש הממשלה, אבל כנראה שהיא לא ציינה לכמה זמן", אומרת ענת בחין.

באה לידי ביטוי במפלגתה. "יש עתיד" היא מפלגת מרכז שמזוגת בין ימין ושמאל. זה מובנה במפלגות שהמרכז שלהן הוא מרכז פוליטי ופחות ערכי".

למרבה האכזבה, לא רק היהדות לא נכחה בסדר יומה של המפלגה, אלא גם הטיקט שעליו רצה כנפו לנכנס - החזון החינוכי. "ידעתי שמה שלא ייכנס להסכמים הקואליציוניים יתמסמס, כך מתנהל משחק הפוליטי, ונדהמתי כשלפיד אמר לי שהצעת החינוך שלי לא נכנסת להסכם. אמרתי לו: אבל אתה עכשיו משיפי, זה היה החלום שלנו, לא? על זה עבדתי שנים". הסתבר שהסוקר של אובמה, שאותו שכר לפיד, קבע שנושא החינוך לא נמצא במקום גבוה בתחומי העניין של המצביעים, ולכן לא נכנס להסכם הקואליציוני. "אז הבנתי שב"יש עתיד" הרייטינג קודם לחזון, וזה היה כמו סכין בלב. הגעתי מלאה מוטיבציה ונאיביות, אבל לקראת ההצבה לרשימות הסיעה לנכנסת, ראיתי שלא הערכים ולא החזון מכתיבים את הרשימה אלא מידת הציות. הבנתי שלא אוכל לממש ב"יש עתיד" את החזון החינוכי".

לא ציפית לזה?

"באתי לפוליטיקה הארצית מאוד מפוכחת, אחרי עשור בפוליטיקה המקומית, אבל בשביל 'יש עתיד' הייתי כנראה נאיבית. האמנתי שהם יובילו מהלכים אמיתיים לשיפור החברה, לשירות

"נדהמתי כשלפיד אמר לי שהצעת החינוך שלי לא נכנסת להסכם. אמרתי לו: אבל אתה עכשיו משיפי, זה היה החלום שלנו, לא? אז הבנתי שב'יש עתיד' הרייטינג קודם לחזון, וזה היה כמו סכין בלב. הגעתי מלאה מוטיבציה ונאיביות, אבל לקראת ההצבה לרשימות הסיעה לנכנסת, ראיתי שלא הערכים ולא החזון מכתיבים את הרשימה אלא מידת הציות"

הציבור, וכשיאיר אמר לי את זה בצורה כל כך קרה, הבנתי. לא האמנתי שהוא ילך עם עבאס ושיעשה את מה שהוא עשה. לו הייתי שם ברגעים האלה, הייתי פורשת מהכנסת".

בקדנציה הקצרה שלה בכנסת, ניסתה כנפו לקדם את בבת עינה: חוק המועצה הלאומית לחינוך, שבעיקרו קורא להוציא את החינוך מידי הפוליטיקאים ולהעביר את הסמכות בתחום למועצה לאומית, מגוונת ובלתי תלויה. גם אחרי שפרשה ניסתה להמשיך לקדם ולשפר את החוק, ולהציעו לממשלה הבאה אחריה. גם בימים אלה היא ממשיכה לקדם יוזמות בתחום.

את עדיין רואה את עצמך במרכז הפוליטי?

"אני במרכז הערכי, יחד עם רוב העם, לא במרכז הפוליטי. בשמאל שופכים את המדינה עם המים מרוב שנלחמים נגד ביבי. המאבק האמיתי הסמוי הוא מאבק על ההגמוניה והכוח. ביבי הוא מנהיג הימין והמאבק בו הוא מאבק במחנה הימין כולו, ברוב העם שהופך כביכול בעיניהם ללא לגיטימי. שאלת השאלות היא שאלת הזהות היהודית, הם טשטשו את הזהות. בעיניהם כל מאמץ נהיה משיחי וכל אחד שפועם בו לב יהודי לאומי נהיה לאומני, וכל רצון ללמוד יהדות הוא הדתה. אנחנו בעיצומו של מאבק תרבות שמחדד לנו את הזהות. זה תהליך חשוב. לדעתי, האותנטיות תמיד מנצחת. אי אפשר להיות עם יהודי בארץ ישראל בלי להיות מחובר ליהדות. מי שינצח במאבק עם

האויבים שלנו הוא מי שמחובר לשורש".

זהות יהודית נשמעת כמו סיסמה ימנית, לא?

"תמיד הייתי הסמן הימני במרכז, לא השתניתי. מי שהשתנה זה מחנה השמאל והמרכז. השמאל נעשה שמאלני יותר, המרכז פזל שמאלה יותר והימין, בעיקר אחרי 7.10, נעשה ימני יותר. אני רואה בשמאל שבר ערכי גדול מאוד, שלא מאפשר לי להיות חלק מהמרכז כפי שהייתי. השמאל הקיצוני איבד את ערכי הציונות, את הביטחון שהיה מובן מאליו ובשמו הקימו התנחלויות, קיבוצים ומושבים על הגבולות. הדמיונות כאילו נוכל להיות פה בלי שהביטחון יהיה חלק מרכזי מהחיים שלנו הוא נאיביות מסוכנת".

"שיעור מגדר בכיתה ד'?"

לאחר שנפלטה מהכנסת, חזרה לעבוד בחברת מובילאי בתחום אופרציית מכירות בשיווק בין לאומי. במקביל ארגון 'מאירים', שנאבק על קידום הערכים היהודיים והציוניים בחינוך הממלכתי, פנה אליה בבקשה לנהל את הארגון בתחילת דרכו והיא נענתה. "חזיקתי את פעילות הארגון, הקמנו אתר ועשינו קמפיילים. יצרנו קשר והקמנו ועדי הורים בחולון, למשל, היו הורים שרצו יהדות וציונות בבית הספר והיה פער בין מי שהוביל את החינוך בעיר ובין רצון התושבים. כפו על השטח פרוגרס עם חודש דגלי גאווה במקום שבו. שם ראיתי את העבודה המדויקת, הסינפית ועתירת התקציבים של הפרוגרס בישראל. פגשתי את הדיפ-סטייט שאני מכירה מהרבה מאבקים שלקחתי בהם חלק בתחום החינוך. בהתחלה זה היה ספורדי, פה ושם. היה קונספירטיבי לחשוב שיש באמת גוף שמחבל ומפרק את הזהויות. אבל אחרי שהייתי עמוק בתוך זה, אין לי ספק שזה מכוון".

במהלך העבודה ב'מאירים' הבינה כיצד ניצל הפרוגרס לרעה את רצונה הטוב לפתיחות במערכת החינוך. "תמיד נאבקנו כדי שתהיה פתיחות בנושאי הלימוד ותינתן למנהלים האפשרות לבחור את תוכניות הלימודים שמתאימות לאוכלוסייה, לחזון של בית הספר או לדרישות ההורים. אבל דרך הסדק הזה נכנסו הרבה מרעין בישין. למשל, בשיעורי מגדר העבירו לילדי כיתה ד' שאלון שבו שואלים ילד איך היה מבקש שיפנו אליו, בתור בן או בתור בת. מה פתאום שיעור מגדר בכיתה ד'? מה זו השאלה הזאת? הלהט"בים מכניסים לגני הילדים ספר בשם 'אני ג'א' על ילדה טראנסית והגננות נדרשות להקריא אותו לילדים. למה לחשוף ילדים בגיל כזה לשינוי מין? זה לא מותאם לגיל. ילדים צריכים זהות פשוטה וברורה, זה חולני. אני מרגישה שהפרוגרס מסכן את הקיום הנורמטיבי. כך גם בהזות הלאומית, צריכה להיות לנו זהות ברורה. מדינת כל אזרחיה זו הפרעה קשה שבאה לשים את ערכי הדמוקרטיה והשוויון מעבר לקיום שלנו. אנחנו עם שורד שעבר שואה. לא יכול להיות שהקיום שלנו לא יהיה ברור לנו לפני הכול".

היא מספרת גם על תקלות נוספות בתחום לימודי התנ"ך במערכת החינוך: "יש כל מיני תקלות מכוונות או לא מכוונות", אומרת ענת, "למשל באתר משרד החינוך, בשיעור על כלי המשכן, היה לינק להורדת הברית החדשה. בשיעור תנ"ך למדו על יוסף הצדיק דרך השיר 'היא יוסף', שבו מתואר יוסף כיוספה בשיר של המשוררת נורית זרחי. ללמד על דמותו של יוסף משיר של נורית זרחי זו אג'נדה לא ראויה ולא מתאימה. יש תנ"ך מקודש ויש טקסט. ספר הספרים הוא יצירת מופת שהעם היהודי הנחיל לעולם כולו". ●

"החיילים שנפלו מאירים כמו כוכבים, חסרים אנשים כמותם בהנהגה". עמיחי וינו הי"ד, שנפל בקרבות בעוטף

"היום הרבה נשים מחזרות אחרי הגברים שלהם"

איך תורת הקבלה מגלה לנו את המבנה הזוגי הנכון לשלום בית

מקום בנפש, מעין פאסיביות טובה במסירות נפש ללא רעשי רקע.

זאת תנועה של התקשרות וקבלה, ככה את מתקשרת לאלון והוא משפיע אליך את הכוחות שלו."

"אז בעצם מי אשם פה כשמשוהו לא עובד?" שאל אלון

"זה לא עניין של אשמים וזה גם לא עניין של מי התחיל....זה עניין של תנועות נכונות על מנת שהדבר יעבוד."

מצד אחד דפנה צריכה להרגיש שאתה כל כולך מחובר אליה ומרוכז בה, זה נותן לה ביטחון ומקל עליה להיות מקושרת ולהפתח אליך.

מצד שני, בשביל שיהיה לך קל להביא את הכוחות שלך במסירות נפש, אתה צריך להרגיש שהיא מקושרת ופתוחה אליך.

כשכל אחד יותר יתרכז בתנועה שלו, הדבר יקל על השני להתמקם נכון."

"אז מה בעצם היה לנו עד היום? איך אפשר לקרוא לקשר הזה?" שאל אלון

"הנשמה שלכם הייתה קשורה תמיד, רק שהבאתם תנועות לא נכונות שלא איפשרו התקשרות וחיבור אמיתיים."

הדבר הזה הוליד דמיונות שוא שבכל משבר הכי קטן הרגשתם את ההתנפצות של הקשר, את האכזבה והתסכול הרב שיש ממנו."

"את האמת, זה נשמע לי קשה ולא

טבעי לי בכלל" אמר אלון בייאוש

"אתה יכול לבוא בטענות לאדם הראשון.

אם לא היה חוטא החיים שלכם היו הרבה יותר קלים.

ההתקשרות הייתה אז במצבה הטבעי וממילא החיבור היה נעשה, בלי כל מאמץ ועבודה מיוחדת. עד אז תצטרכו להתאמץ ולהתעלות מעל הטבע שלכם ולהביא את התנועות הנכונות שיאפשרו התקשרות והתחברות אמיתיים וזו גם הנוסחה לשלום בית וקשר של אמת."

הזוגית היא להביא את הנפשות (שקשורות יותר לגוף) לקשר וחיבור.

כל אחד מבני הזוג צריך להביא את הכוחות הנכונים לקשר וזהו דרך כח הדעת בנפש."

"מה הכוונה את התנועות הנכונות? מה אני צריך להביא?" שאל אלון

התנועה הנפשית המרכזית שגבר צריך להביא לתוך הקשר הוא כח הריכוז והחיבור.

"אני באמת לא מבין למה אני זה שצריך כל הזמן לחזור? זה מעייף ומרגיש לי לא צודק.

רק אני צריך להשקיע פה כוחות בקשר? מה עם דפנה? למה זה לא יכול להיות הפוך?" התרעם אלון

"אתה באמת חושב שאני לא משקיעה? למה אתה לא מצליח לקבל את זה שהגבר מחזר אחרי האשה והאשה מחוזרת?"

ככה זה עובד בכל העולם לאורך כל הדורות, אז אולי תסיק מזה מסקנות?" החזירה לו דפנה

"ממש ממש לא, תסתכלי ותראי

שהיום יש הרבה נשים שמחזרות אחרי הגברים שלהם, אנחנו חיים בעידן מודרני, כבר אין את החוקים העתיקים האלה" השיב לה אלון

"איך אתה רוצה שאתמסר אליך אם אני מרגישה שאתה מונח במקום שלא מאפשר לי להרגיש בכלל בטחון?" שאלה דפנה

"בואו ואנסה להציע לכם דרך התבוננות אחרת על המבנה הזוגי הנכון" התערבתי

"העידן המודרני היום מציע לנו הרבה פתרונות מעולים וגם עושה סדר בהרבה מקומות שהיה בהם חוסר צדק ועיוותים שלפעמים בחסדי הדת, המוסר או מסורת כזו או אחרת.

הבעיה, שדרך התפיסה המודרנית התפתחה גם תפיסה פרוגרסיבית שלוקחת את הדברים המעוותים שהיו בעבר וצובעת את כל העבר

כלא תקין וכך מציעה דרך חדשה שאפשר לראות היום במציאות את כל התוצאות העגומות שלה בתא המשפחתי.

אז אני מציעה פה חכמה עתיקה בת אלפי שנים של נפש האדם שמגיעה מתוך עולם הקבלה ומגלה לנו את המבנה הזוגי ואת מבני הנפש של האיש והאישה. הגילוי הזה מאפשר לנו לייצר חיבור אמיתי בקשר "זה לא קרה בחופה? כשעמדנו שנינו יחד?" שאל אלון

"בחופה הנשמות שלכם התחברו ועכשיו העבודה

אתה צריך ללמוד לרכז את הכוחות שלך לכיוונה של דפנה ולוודא שדעתך אינה מוסחת.

זו תנועה אקטיבית שמחברת אותך אליה וככה אתה באמת משפיע את הכוחות שלך לדפנה."

"אבל למה את מתכוונת להתחבר אליה?" שאל אלון "להתחבר לכל הפרטים שהיא עושה ולאופן שבו היא עושה אותם" עניתי

"ואיזה כוחות אני צריכה להביא?" שאלה דפנה "התנועה הנפשית שלך הוא להביא קשב.

קשב פירושו להיפתח באמת לאלון בעזרת פינוי

צילום: לירון מולדובן

בצלאל בורוכוב

34

נשוי למורן ואב לילדה

תושב בית שמש

שחקן

התחלה // נולד בשכונת שפירא בתל אביב למשפחה בוכרית מסורתית. בגיל שש עברה המשפחה לכפר שלם בדרום תל אביב, שם עברה עליו "ילדות כיפית ונעימה". השני משלושה אחים, "גם השניים האחרים חזרו בתשובה".

אבא // שליו בורוכוב (62). יליד נמגן באוזבקיסטן, שעלה ארצה בשנות התשעים. "ממהנדס מכונות השקיה בעל תואר ראשון ושני בברית המועצות הוא עבר להנהלת חשבונות וייעוץ מס בארץ".

אמא // אלונה בורוכוב (58). גם היא עלתה בשנות התשעים מברית המועצות, שם הייתה מוזיקאית. בארץ פתחה עסק להנהלת חשבונות. "כל אחד מההורים עובד במשרד משלו".

מקצוע לחיים // ביסודי למד בבית הספר תל חי, שם התגלו אצלו ניצני כישרון המשחק. "כל הילדות הייתי משחק ומציג כל מיני דמויות. במהלך השנים שיחקתי תפקידים ראשיים בהצגות של בית הספר. לקראת כיתה ז' הייתה לי אפשרות ללכת בעקבות אחי לעירוני ד' או ללכת ללמוד במגמת תיאטרון בעירוני א' בצפון תל אביב. בזמנו עלה הרבה כסף ללמוד שם. למרות שהייתי רק בכיתה ז', אבא שלי חשב על זה ברצינות ואמר: 'אם אתה לוקח את זה כמקצוע לחיים, אני איתך'".

על מדים // לאחר סיום כיתה י"ב התגייס לצה"ל, ושירת כפקיד בחיל האוויר בתפקיד מנהל הלשכה של רלכ"א - ראש להק כוח אדם בחיל האוויר ואחראי על פניות הציבור. "עשיתי תורנויות מבצעיות בלשכת מפקד חיל האוויר. העברתי למפקד שלי את שיחת הטלפון על התרסקות המטוס של אסף רמון וחברתי בין הגורמים. בעופרת יצוקה העברתי שיחות בין מפקד חיל האוויר לרמטכ"ל כדי לאשר מתקפות מיידיות. היה מאוד מעניין".

שבת שלום // במהלך השנה האחרונה של השירות הצבאי סבו נפטר, מה שהוביל לתחילת שינוי משמעותי בחייו. "הוא היה כמו אבא שני שלי, גרתי איתו באותו חדר עד גיל עשרים. הוא היה שומר תורה ומצוות, הסממן הדתי של הבית. היינו עושים קידוש יחד איתו ואז הולכים לצפות בטלוויזיה. אחי הגדול חזר בתשובה שנתיים לפני כן, וכיום הוא אברך חרדי, סופר סת"ם. זה עשה אותי מאוד אנטי. היה לי קשה שהדת לקחה את אח שלי ופחדתי מאוד מהקיצוניות הזאת. ברוך ה' הוא קיבל הדרכה טובה, ועם הזמן ראיתי איך התורה משנה אותך, אבל עדיין לא הייתי בשל ללכת בעקבותיו. כשסבא שלי נפטר, הוא הציע שנקבל על עצמנו קבלה טובה לעילוי נשמתו. איכשהו זה התיישב לי על הלב וככה כל המשפחה התחילה לשמור שבת".

רצוא ושוב // עם השחרור מצה"ל, נרשם ללימודי משחק בבית הספר ניסן נתיב. "נכנסתי לקונפליקט גדול. מאוד רציתי ללמוד שם, אבל חלק מהלימודים התקיימו בשבת. לא ידעתי מה לעשות. לא רציתי לוותר על שניהם, אז בשנה הראשונה הייתי כל שבת הולך ברגל ארבעה וחצי קילומטרים לסטודיו, וגם שם הייתי מופיע בלי חילול

ומוכן עם התלבושות, התקשרו אליי ועדכנו שבגלל אילוצי הפקה מורידים את התפקיד שלי".

גושפנקה משמיים // את דמותו של שרלי בוקובזה בסדרה 'שנות התשעים' הוא קיבל באופן מפתיע במיוחד. "יום אחד קיבלתי טלפון משלום אסייג, שהיה בעיצומה של כתיבת העונה השנייה בסדרה. הוא רצה לסגור עם השחקנים תוך כדי כתיבה, מה שיקל עליו את מלאכת התסריט. הבן שלו, דניאל, בדיוק ראה סצנות שלי ב'שבאבניקים' ורצה לברר אם אני אכן דובר ספרדית. עניתי שלא, פשוט שברתי את השיניים במשך חודש. אחרי כמה שבועות קיבלתי טלפון מדניאל: אנחנו רוצים אותך בפנים, ניפגש בעוד שנה על הסט. זה היה רגע מרגש בקריירה, לקבל את הגושפנקה והאמון הזה. הרגשתי שאני מקבל מתנה משמיים, ועכשיו אני עובד קשה כדי להצדיק אותה".

כוכב ילדי המגזר // משחק ב'איכא בשוקא' - סדרה לילדים בערוץ 'הידברות' בשיתוף עם 'הפנסאים' של חב"ד. "הילדים מאוד אוהבים את הדמות הזאת". משחק בערוץ מאיר בסדרה 'מעמול', בעונה השנייה של 'שומר הסיפורים', ובעונה השישית והשביעית של סדרת הרשת 'רצים למשנה'.

מרקע מרוקאי, החיבור בינינו היה מיידית. אחרי חודשיים הצעתי לה נישואין, ותוך חצי שנה היינו כבר נשואים כדת משה וישראל".

הנחת // הזוג הצעיר חיכה לפרי בטן במשך חמש שנים, שבמהלכן עברו לא מעט טיפולי פוריות מתישים, עד שלפני כעשרה חודשים נולדה בתם הבכורה תמר.

משחק מרחוק // תוך כדי הלימודים הוא כבר שיחק בשני סרטים: 'ישמח חתני' בתפקיד נפתלי ו'מלחמת 90 הדקות' בתפקיד סמל במחסום. אחרי החתונה שיחק בסדרה 'איפה אתה חי' בערוץ הראשון דאז, ובהמשך השתתף בסדרה 'טהרן' בתפקיד קיסר גורבניפאר ובסדרת הדרמה 'מנאייכ' בתפקיד מורדי אשל. בשלב הזה כבר הקפיד על שמירת נגיעה, מה שאילץ אותו לוותר על תפקידים רבים. "הרווח כאן הוא הרבה יותר גדול".

שבאבניק // לוחק לעונה השנייה של הסדרה 'שבאבניקים' ושיחק את הדמות של טרבולסי - עסקן חרדי ושותפו של טפירו, שבהמשך הצטרף להנהלתה של ישיבת 'חברון החדשה', "תפקיד מאוד משמעותי ומצחיק. הייתי אמור להיות גם בעונה השלישית של הסדרה שעולה למסך בימים הקרובים, אבל יומיים לפני הצילומים, כשהייתי אחרי חזרות

שבת. אבל הזמן והשחיקה עשו את שלהם, ובשנה השלישית כבר נסעתי לשם כרגיל עם הרכב".

גם וגם // בסיום הלימודים, כשהחל לחשוב ברצינות כיצד הוא רוצה שייראו חייו, הגיע למסקנה שברצונו לשמור תר"ג מצוות על מלא. "כשקיבלתי את ההחלטה, התקבלתי לתפקיד מאוד נחשק ופתאום התברר שההצגות מתקיימות בשבת. מצאתי את עצמי מדבר עם ה': 'אני לא מבין, העלית אותי לטופ ועכשיו אתה מוריד אותי?!' התחלתי להתלבט במחשבה שאם אני לא מוצא את מקומי בשורה הראשונה של עולם המשחק, אולי עדיף שאלך להיות אברך בכולל. ואז אבא שלי אמר שזה לא חייב להיות או או, אפשר גם וגם. 'אני בטוח שתמצא את הדרך שלך להשפיע בתור שומר תורה ומצוות בעולם המשחק'".

החצי השני // מורן, דתייה מבית, במקור מבית שמש. "נפגשנו באתר ההיכרויות 'שליש גן עדן'. חודש לפני שנפגשנו נכנסתי לתהליך רציני של התחזקות רוחנית, בעזרת הרב זמיר כהן מערוץ 'הידברות'. בדיוק עמד להיגמר לי המנוי באתר ההיכרויות, ורגע לפני כן שלחתי הודעה, ובהשגחה פרטית אשתי לעתיד ענתה לי. למרות שעד אז נפגשתי רק עם בחורות ממוצא בוכרי והיא

במגרש הביתי

"סדר היום מתחיל כשהבת שלי מתעוררת בשש בבוקר. אני מכין אותה למעון ומתפלל שחורית. משם הצגות, חזרות, מוזיקה באולפן עד שעות הערב. ביום של הצגה אני מסיים את היום בעשר, וביום של צילומים בסביבות שמונה. ביום רגוע מסיים בשעה מוקדמת יותר, ואז יש זמן איכות עם המשפחה."

"הרבה דברי תורה והרבה מנוחה."

"משתדל לשמוע כמעט כל שיר חדש שיוצא. אני מתעדכן דרך אשתי. ישי ריבו, חנן בן ארי, נתן גושן, אביתר בנאי, עומר אדם."

הבעל שם טוב. "סבא שלי היה קרוי על שמו. מהילדות אנחנו שומעים עליו סיפורים, כי אלה הסיפורים שסבא שלי היה שומע מאבא שלו באוונקיסטן. מאז שחזרתי בתשובה, הוא ורבי נחמן מברסלב מחברים אותי לאהבת ישראל, לפשטות שבעבודת ה' ועבודת המידות. אלה דברים שאני מאוד מחובר אליהם ומנסה להפיץ את האור שלהם."

"שיבוא משיח, שיבוא שלום."

"להחמיץ דברים עם המשפחה שלי."

"שאלהיה גליל אהיה שלם יותר."

למה אני// בימים אלה משתתף בהצגה חדשה בשם 'דיברתי אליי', מבית התיאטרון בתיאטרון החאן בירושלים, של נתנאלה תירוש, אותה כתב יהודה גובר'פניגשטיין ובהשראת הרב יוסי פרומן. "בהצגה הזאת לוקחים סצנות מהתנ"ך ומפתחים בעקבותיהן רעיון מסוים. בהצגה, ריקה יוצאת לדייט עם דובי, בחור מבוגר שאותו אני מגלם. השניים נתקעים במעלית ופתאום אלוקים מתגלה לריקה ושולח אותה למושב נידח כדי להעביר את המסר לתושביו שיחדלו ממעשיהם כי הוא מאוד כועס עליהם. היא שואלת 'למה דווקא אני?'. יש כאן שילוב מעניין בין הסיפור של יונה הנביא, משה רבנו ואברהם אבינו. ההצגה מפרקת את מושגי השליחות, האמונה והקול הפנימי ומרכיבה אותם מחדש."

כנגן המנגן// כובע נוסף שלו הוא מוזיקאי. "אני כותב מוזיקה להצגות ילדים ומבוגרים. לפני כשמונה שנים זכיתי בפרס בפסטיבל חיפה להצגות ילדים, בעקבות המוזיקה שכתבתי להצגה 'הגשם של סבא אהרון' של מאיר שלו. בנוסף לכך, אני כותב שירים לאומנים כמו דניאל גד, כוכב 'שבאבניקים', שנמצא לקראת אלבום חדש."

אם זה לא היה המסלול// "הייתי מתמקד יותר במוזיקה"

בס"ד

נועל'ה בשרון

כשאוכל ואהבה נפגשים עם הציונות הדתית

נועל'ה מתחם האירועים של הציונות הדתית

ארועים עד 800 איש

מהרו לסגור!
תאריכים אחרונים
לאחר ל"ג בעומר
נועל'ה הבית של
הציונות הדתית

ביחד נשמח. ביחד ננצח!

אנו מברכים את ירדן ביבס, עופר קלדרון, גדי מוזס, ארבל יהוד, קית' סיגל ואגם ברגר
בברכת ברוכים השבים
ומצפים לראות את שאר אחינו חוזרים הביתה

1000 חוות דעת לא טועות

משעול גיל 1 כפר סבא

להזמנות: יורם 054-7009111

חפשו בפייסבוק נועל'ה אירועי בוטיק בשרון
Noale-events.co.il

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

ההנצחה הטובה ביותר

שני הרופאים הדגולים האלה נפטרו לאחרונה. פרופ' פריאר נפטר לפני שבוע בגיל 98 כשהוא בריא יחסית, פעיל וצלול ממש עד ימיו האחרונים. ד"ר בראון נפטר לפני כמה חודשים לאחר מחלה. שניהם היו רופאים דגולים, יראי שמיים, מסורים למטופליהם, ושניהם היו מוריי ורבותיי ברפואה ואני חייבת להם רבות. אחרי עשרות שנים של שירות לציבור, הלכו לעולמם שני הרופאים המיוחדים הללו בשקט יחסי. חוץ מהמשפחה הקרובה, שכנים וידידים, הליכתם מהעולם לא עשתה רעש. היא לא פתחה מהדורות חדשות, ולא מילאה את המסכים בסיפורים מרגשים. נצבט הלב ששני רופאים כאלה, שנגעו, פיזית ורגשית, בכל כך הרבה אנשים, ולחלקם ממש שינו את החיים לטובה, עשו את מלאכתם מכל הלב, אנשים אוהבי תורה ויראי שמיים, כאילו התנדפו בקול דממה דקה. אני יודעת שזו דרכו של עולם, ובכל זאת זה צובט.

יוזף ליסטה, מכירים? אבל האמת היא שכך היה תמיד. בהיסטוריה של המדע והרפואה, רבים הם המדענים שהקדישו את חייהם למען האנושות אך שמותיהם אינם ידועים לציבור הרחב. תרומתם החשובה ניכרת בחיי היומיום שלנו, גם אם אינם זוכים להנצחה מפוארת. לואי פסטר, שגילה את עקרונות החיסון והפסטר, לא זכה לכבוד הראוי בחייו, אבל מורשתו חיה בכל ילד שניצל מכלבת. יוזף ליסטה, שחולל מהפכה בשיטות החיטוי בניתוחים, נתקל בחייו בספקנות מהקהילה הרפואית, אך כל ניתוח סטרילי שמתבצע היום הוא תוצאה של עבודתו. בעקבות פרסום תוצאות מחקריו של לואי פסטר, שלפיהם החיידקים גורמים לדלקות בעור, הגה ליסטה את הרעיון להשתמש בתמיסת פנול לחיטוי פצעים, ציוד ניתוח, תחבושות וסביבת הטיפול כדי למנוע דלקות חמורות בקרב מנותחים ופצועים, דבר ששיפר בצורה ניכרת את סיכוייהם לשרוד ניתוחים. רחל שניאורסון הייתה מדענית ישראלית-אמריקאית שפיתחה את החיסון נגד דלקת קרום המוח החיידקית. חיסון זה הציל את חייהם של מיליוני ילדים ברחבי העולם, אך מי מכש שמע פעם את שמה? רולין יאלו הייתה פיזיקאית רפואית אמריקאית יהודייה שפיתחה שיטה למדידת ריכוזי חומרים בגוף, כגון הורמונים. שיטה זו חוללה מהפכה באבחון מחלות ובמחקר הרפואי. היא זכתה בפרס נובל לרפואה בשנת 1977, אך שמה אינו ידוע לציבור הרחב.

לגעת בחיים עצמם. סיפורים אלו מדגישים את התרומה השקטה אך החשובה של מדענים ורופאים לחברה. הנצחתם האמיתית אינה מגולמת בטקסים או באנדרטאות, וגם לא בפרסי נובל, כי אם בהשפעתם המתמשכת על חיינו וברווחה שהם מביאים לאנושות. רופאים רבים שהקדישו את חייהם למדע ולריפוי אינם זוכים לכותרות, אך עבודתם ממשיכה לנוע קדימה, נוכחת בחייו של כל אחד מאיתנו ובוודאי בחייהם של המטופלים ובני משפחותיהם.

כך גם דרכם של פרופ' פריאר וד"ר בראון – הם לא זקוקים לאנדרטאות. ההנצחה שלהם לא תתבטא בטקסים, כי אם בלבבות של מטופליהם, בחיים שהצילו, בחוכמה שהורישו ובמורשת שהותירו אחריהם. אין צורך באנדרטאות כשאנשים נושאים איתם את מורשתך בכל נשימה ובכל רגע של נתינה, דיוק ומסירות. כך נמדד באמת רופא גדול – לא במה שנחקק באבן, אלא במה שנותר חקוק בלב. הם נגעו בחיים עצמם ואין דבר גדול מזה. ●

איור: עדי דוד

הנצחתם האמיתית של מדענים ורופאים אינה מגולמת בטקסים או באנדרטאות, וגם לא בפרסי נובל, כי אם בהשפעתם המתמשכת על חיינו וברווחה שהם מביאים לאנושות. רופאים רבים שהקדישו את חייהם למדע ולריפוי אינם מגיעים לכותרות, אך עבודתם ממשיכה לנוע קדימה, נוכחת בחייו של כל אחד מאיתנו

תבדקו מתחת לכיסא. אומרים שרופאים הם קצת היפוכונדרים, ולפעמים הם דווקא אדישים מדי כשזה נוגע לבריאות שלהם ושל ילדיהם. בכל מקרה כשבתי, שהייתה אז בת שנתיים, לא עלתה במשקל, הרגשתי שנכון לפנות אליו. הוא היה מומחה ידוע בגסטרואנטרולוגיה ילדים בשערי צדק, פרופסור ומנהל מחלקת ילדים, ואני הייתי אז סטודנטית לרפואה. אחרי שבדק את הילדה המתוקה, הוא שאל איך הילדה אוכלת בזמן שהותה בבית הילדים. השבתי שהיא יושבת על כיסא גבוה והאוכל מונח לפניו על המגש של הכיסא. הוא המליץ לבדוק כמה אוכל נשאר על הרצפה אחרי הארוחות, וכך נפתרה התעלומה... בלי בירור רפואי מתיש. זה היה הקשר הראשון שלי עם פרופ' זרם פריאר משערי צדק.

לימים הילדה גדלה ואני סיימתי סטאז', וביקשתי להתחיל התמחות ברפואת ילדים בשערי צדק. היה מקום רק לשני מתמחים ומועמדים רבים, ולמולי התקבלתי. הייתה לי פגישה מקדימה עם מנהל המחלקה, פרופסור פריאר. התרשמתי מאוד ממנו, מעדינותו ומאצילות הנפש שלו, מהבקיאות והמקצועיות, והרגשתי שהגעתי למקום הנכון. תחום התמחותו היה כאמור גסטרואנטרולוגיה, והוא הקים את היחידה הראשונה לגסטרו ילדים בארץ. הוא היה מהראשונים בעולם שפיתחו תהליכי אבחון למחלת הצליאק, וגם בין הראשונים שהציעו הזנה מיוחדת לפגים מאותגרי מעי. לאחר פחות משנה של התמחות, ואני בהיריון עם תאומות, החלטתי לעבור להתמחות ברפואת משפחה. וכך התגלגלתי למחלקות אף-אוזן-גרון, פסיכיאטריה ופנימית, ולעבודה מרפאתית ביישובים סביב בית שמש, וזכיתי להעשיר את הידע הכללי שלי. בכל התקופה הזאת נשארת בקשר עם פרופ' פריאר, והוא ייעץ ועודד וכיוון, תמיד במאור פנים ובסבלנות.

אירוע שלא פתח מהדורות. לאחר שנתיים ברפואת משפחה ועוד לידה באמצע, נפתחה בפניי הזדמנות לעבודה חלקית במחלקת נשים בשערי צדק. בהמשך עברתי להתמחות במשרה מלאה, והשאר היסטוריה. במהלך ההתמחות היה רופא בכיר במחלקה שעבדתי בצמוד אליו, והוא לימד אותי איך לבצע באופן מיטבי בדיקה גינקולוגית, איך ליילד לידת עכוז, איך ליילד תאומים בעזרת מכשיר ואקום, איך מבצעים לידת מלקחיים ואיך לנתח ניתוח קיסרי. הוא המשיך להיות מנטור בשבילי, עם התקדמות מסלול ההתמחות שלי בנשים ותת-ההתמחות בפריון ובאישות. ד"ר אלחנן בראון היה מומחה באנדרולוגיה (פריון הגבר), תחום שאיבד מערכו עם כניסתה של ההפריה החוץ גופית לשימוש, דבר ששינה לחלוטין את פני רפואת הפריון.

גם בתחום האישות הוא היה מגדלור בשבילי. בעקבותיו החלטתי לעשות תת-התמחות בתחום הרגיש הזה בבית החולים קפלן. היינו שותפים להקמה של גוף שעסק בהכשרת מטפלים בתחום האישות בקדושה, ולימדנו יחד בקורסים שהתקיימו במרכז הישראלי למשפחה, כאשר ד"ר בראון ריכז את התחום הרפואי של הלימוד וההכשרה. היו לו גם צדדים נוספים: הוא היה חבר מקהלת גברים בירושלים והופיע ברחבי הארץ, הוא אהב טיולים ומשפחה, אבל בשבילי הוא היה מנטור לחיים. הוא גרם לי להאמין שאצל את המסע שמשלב מקצוע טובעני כל כך במקביל להקמת משפחה גדולה ובריאה, ולא נתן לי להתייאש. והכול בענווה, בצחוק עדין ובהמון חוכמה.

אוצת גבינת קשיו וזנזו

12-10 מנות

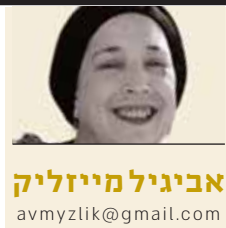
מנא אפייה
מנא אפייה

דרכת קושי
קלה פלוס

חגיגה אמיתית לט"ו בשבט. גבינת הקשיו הפכה להיות להיט בקרב טבעונים ושאר שוחרי בריאות, ובצדק. הקשיו יוצר קרם כל כך טעים ואיכותי, שמתחרה בכבוד רב עם הגרסה החלבית. ואם מוסיפים לו את הפרי האהוב עליי - מנגו עסיסי בעונה או קפוא בשאר השנה - מתקבלת עוגה שאי אפשר לעמוד בפניה. אגב, אם אתם מעדיפים תחתית אפויה או מעוגיות - ניתן להמיר את התחתית בכל אחת אחרת שמדברת אל ליבכם. וכמובן שאפשר להפוך את זה חזרה לעוגת גבינה - לערבב שני גביעי גבינה לבנה 500 גרם עם חבילת קצפת 250 מ"ל, גביע שמנת חמוצה וחצי כוס סוכר.

1 • כף תמצית וניל איכותית	לחתית:
1/4 • כוס קרם קוקוס או חלב שקדים	8-10 תמרים מנא מז'הול
300 • גרם קוביות מנגו קפוא (אפשר להחליף גם בתותים)	2/3 • כוס שקדים, פקאנים או אגוזי מלך
לציפוי:	1 • כף סילאן (אם צריך)
1/2 • כוס מנגו קפוא	למלית:
מנגו, קוקוס וזלי נאנצ לקישוט	2 • כוסות אגוזי קשיו טבעוניים, מושרים במים למשך לילה
	מילך 2-מ' לימונים
1/4 • כוס מנא קוקוס, מנא צית או מנא רזלי	
1 • רינג בקוטר 24 סנטימטרים, מנא	
תבנית גדולה יותר	1/4 • כוס דבש

- מכינים את התחתית: טוחנים במעבד מזון את התמרים לקבלת פירורים אחידים, מוסיפים את השקדים או האגוזים וממשיכים לטחון. עוצרים את פעולת המעבד, בודקים אם התערובת דביקה מספיק, ואם צריך מוסיפים כף סילאן וטוחנים. אמורה להתקבל תערובת במרקם נוח לעבודה.
- מניחים פס של נייר אפייה בחלקו הפנימי של הרינג (כדי לשחרר בקלות את העוגה). מניחים את הרינג על תבנית מרופדת בנייר אפייה. משטחים את תערובת התמרים בתחתית הרינג ומעבירים את שתי התבניות יחד למקפיא.
- מכינים את המלית: מסננים את הקשיו ומעבירים למעבד מזון או בלנדר. טוחנים לקבלת מרקם של מחית. מוסיפים את שאר החומרים פרט למנגו, ומעבדים לקבלת קרם אחיד.
- מעבירים 2/3 מהקרם לתוך הרינג ומיישרים אותו היטב בעזרת מרית. מוסיפים את המנגו לקרם שנותר בקערת המעבד וטוחנים לתערובת אחידה. יוצקים בעדינות את התערובת על הקרם שברינג ומיישרים בעזרת מרית. מעבירים למקפיא למשך 3-4 שעות.
- לציפוי: שמים בבלנדר את המנגו עם 2-3 כפות מים וטוחנים לתערובת אחידה. יוצקים את הציפוי על העוגה ומיישרים את פני הקרם.
- להגשה: מוציאים את העוגה מהמקפיא כ-20 דקות לפני ההגשה. מעבירים סכין מסביב לשולי העוגה ומסירים בעדינות את הרינג. מסירים את נייר האפייה שמסביב לעוגה. מקשטים בקוביות קטנות של מנגו, פירורי אגוזים, שבבי קוקוס ועלי נענע. חותכים לפרוסות ומגישים. יש לשמור את העוגה בהקפאה.

אביגיל מייזליק
avmyzlik@gmail.com

שיווי משקל זוגי

מה עושים כשהבעל חייב להתחיל לשמור על הדיאטה לצורכי בריאות אבל ממשיך לנשנש מהמקרר? הדרך היא כנראה לא להסביר לו כמה את מקפידה על אכילה בריאה בהצלחה במשך שנים

שופטת בתוך הבית

"זה ממש לא נכון!" התקוממה בתיה. "להבדיל ממנו, אני כבר שנים מנסה לאכול בריא ומשקיעה בכך המון כוחות. לא תמיד אני מצליחה, אבל לפחות אני מנסה. ולי עוד אין בעיה בריאותית".

"אז בעצם את באה לבעלך, ובמילים אחרות אומרת לו: אני, בשונה ממך, עושה את הדבר הנכון, או לפחות מנסה, ואילו אתה ממש לא. אני מצליחה, ואתה נכשל".

בתיה השתתקה לרגע, נבוכה. "לא חשבתי על זה כך אף פעם, אבל זה נכון. אני באמת שופטת אותו כל הזמן ומרגישה שאני הרבה יותר טובה ממנו".

"אם כך, בוודאי תביני מדוע הוא נמנע מלדבר איתך על כך, ומנסה להסתיר את כישלונות האכילה שלו מעיניך. את אומנם רוצה בטובתו, אך מעבירה עליו המון ביקורת ומשדרת חוסר אמון והתנשאות. בדרך זו את רק מעצימה את עובדת היותו נכשל, וגורמת לו עוד פחות להאמין בעצמו. אז למה שהוא ירצה להשתנות? הרי שניכם לא מאמינים שהוא יצליח!"

"את בעצם אומרת שאני זו שגרמה לו להיכשל?"

"לא, כל אחד מאיתנו יכול להיות אחראי רק על עצמו. אבל אין ספק שהניסיון 'לעזור' לו, החליש אותו מאוד. אם כך, בואי ננסה לחשוב יחד על דרך קצת אחרת לעזור".

למחרת סיפרה לי בתיה כי באותו ערב היא יצאה עם בעלה להליכה ושיחה. שיחה אחרת לגמרי, כזו שמבינה את הקושי, שיחה שמכירה בכך שגם לבתיה יש קשיים בתחומים אחרים, שיחה שמפסיקה את תחרות התזונה המושלמת. "חדד חשבנו איך אפשר לעזור לו באמת", המשיכה לספר, "עודדתי אותו המון, הבנתי את הקושי שלו והזכרתי לו את הכוחות שלו. הבעתי המון אמון ודיברנו על כך שהעיקר הוא ההשתדלות לאורך זמן ולא דקדוק בפרטים. השינוי היה כל כך עצום. ראיתי שהוא מרגיש הקלה אדירה, ובפעם הראשונה הבנתי שהוא באמת רוצה. החלטנו להתפלל על כך, ויחד בנינו לו תפריט חדש".

"אביגיל, אולי תוכלי לתת לי עצה טובה?" שאלה בתיה, חברה יקרה, בעת שנפגשו. "אני לא יודעת מה לעשות עם בעלי. הוא חייב לאכול בריא יותר. הרופא הסביר לו שבדיקות הדם האחרונות שלו לא היו טובות. אם הוא לא ישנה את הרגלי האכילה שלו בהקדם, אני חוששת שהוא ייאלץ לקבל תרופות. זה מאוד מאוד מלחיץ אותי! הבעיה היא שזה מלחיץ רק אותי, ובכל פעם שאני מנסה לשוחח איתו על כך הוא מתחמק. ועוד יותר גרוע, כמה פעמים תפסתי אותו כבר מתגנב למקרר ואוכל דברים שלא טובים לו. זה כל כך מתסכל!"

"אני מזדהה איתך מאוד", אמרתי לבתיה. "המלחמה שלנו עם עצמנו בנושא קשה דיה, אך כאשר מדובר בבן הזוג הקרובי רק מתעצם. את כל כך רוצה את טובתו, ומצד שני בוודאי שאינך רוצה להיות שוטרת האוכל שלו!"

"בדיוק! אך מה עליי לעשות? זה נראה לי מסוג המצבים שבהם מה שלא אעשה יהיה גרוע. אם אדבר ואם אשתוק - בכל מקרה אטעה".

"הדבר הראשון והחשוב ביותר הוא להיזכר שמה שקורה לכם הוא ניסיון מאת ה', ויש מה ללמוד מהניסיון הזה".

"את צודקת, אבל זה הניסיון של בעלי, לא שלי, והוא לא מנסה ללמוד שום דבר. רק לברוח ממנו!"

"אין כזה דבר ניסיון של בעלי, כל ניסיון בחיים הוא ניסיון לכל מי שקשור לנושא. בוודאי שזהו ניסיון של בעלך, אבל את לא אחראית על הדרך שבה הוא מתמודד עם ניסיונותיו. את יכולה להיות אחראית רק על הדרך שבה את מתמודדת איתם, וזהו בפירוש גם ניסיון שלך. גם לך יש משהו חשוב ללמוד כאן, עובדה שזה כל כך קשה לך".

"מה כבר יש לי ללמוד?" התרגזה בתיה. "הרי זה דבר פשוט. אם התזונה שלך גורמת לך לבעיה רפואית, לפחות תנסה לשנות אותה במקום להתעלם. אני אפילו לא מדברת כאן על אסטיטיקה, רק על עניין בריאותי".

"שוב את מתמקדת במה שבעלך צריך לעשות. אולי גם את מתעלמת כאן ממהו ומנסה לברוח ממנו? אולי גם את לא לומדת?"

"את אומנם רוצה בטובתו, אך מעבירה עליו המון ביקורת ומשדרת חוסר אמון והתנשאות. בדרך זו את רק מעצימה את עובדת היותו נכשל, וגורמת לו עוד פחות להאמין בעצמו. אז למה שהוא ירצה להשתנות? הרי שניכם לא מאמינים שהוא יצליח!"

"המרכז האקדמי
לב הוא בית גידול
אידיאלי לאדם
הרוצה לפעול
בעולם החול מתוך
עולם הקודש"

אביתר בר טל
בוגר החוג להנדסת תעשייה וניהול,
מנהל פרויקטים, צה"ל

תן ללב להוביל אותך רחוק

יום פתוח

ללימודי תואר ראשון

יום ה' | 27.2 | כ"ט שבט | 16:00

◀ הפקולטה להנדסה ומחשבים

◀ הפקולטה לניהול

◀ הפקולטה למדעי החיים והבריאות

◀ המכינה לאקדמיה

☎ **קמפוס טל** בית הדפוס 7, גבעת שאול, ירושלים 053-3950592

☎ **קמפוס לב** הועד הלאומי 21, גבעת מרדכי, ירושלים 053-3951902

בית מדרש | מדרשה
בראשות הרב יוסף צבי רימון

שנה ראשונה חינם
לבוגרי צבא ושירות לאומי

מערך
מלגות רחב

שכר לימוד
אוניברסיטאי

אחוזי השמה
גבוהים

מבחן תיל
או פסיכומטרי

המרכז
האקדמי
לב

www.jct.ac.il | *3239

המילואימניקים של היום
אתם האקדמאים של המחר
קבלה ללימודים עפ"י ציוני הבגרות
עפ"י מתווה חרבות ברזל